

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 10 kwietnia 2019 r.*

Subsydia – Przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Indii –
Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/387 – Nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego –
Przepisy indyjskie nakładające podatek eksportowy na rudę żelaza oraz podwójną opłatę za kolejowy
transport towarowy, co jest niekorzystne dla transportu rudy żelaza na eksport – Artykuł 3 pkt 1 lit. a)
ppkt (iv) rozporządzenia (WE) nr 597/2009 [zastąpionego rozporządzeniem (UE) 2016/1037] –
Wkład finansowy – Dostawa towarów – Działanie polegające na „powierzeniu” podmiotowi
prywatnemu funkcji stanowiącej wkład finansowy – Artykuł 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia
nr 597/2009 – Szczegółność subsydium – Artykuł 6 lit. d) rozporządzenia nr 597/2009 –
Obliczenie korzyści – Szkoda poniesiona przez przemysł Unii – Obliczenie podcięcia cenowego
i marginesu szkody – Związek przyczynowy – Dostęp do poufnych danych dochodzenia
antysubsydyjnego – Prawo do obrony

W sprawie T-300/16

Jindal Saw Ltd, z siedzibą w New Delhi (Indie),

Jindal Saw Italia SpA, z siedzibą w Trieście (Włochy),

reprezentowane przez adwokatów R. Antoniniego oraz E. Monard,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J.F. Brakelanda oraz G. Luenga, działających
w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Saint-Gobain Pam, z siedzibą w Pont-à-Mousson (Francja), reprezentowaną przez adwokatów
O. Prosta, A. Coelho Diasa oraz C. Bouvarela,

interwenient,

mającej za przedmiot żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności
rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/387 z dnia 17 marca 2016 r. nakładającego
ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego
także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (Dz.U. 2016, L 73, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy
ono skarżących,

* Język postępowania: angielski.

Sąd (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen (sprawozdawca) i U. Öberg, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 lipca 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżące spółki, Jindal Saw Ltd, spółka prywatna prawa indyjskiego, i Jindal Saw Italia SpA, spółka włoska należąca do Jindal Saw, prowadzą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży między innymi rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego przeznaczonych na rynek indyjski i na wywóz. W rozpatrywanym w niniejszej sprawie okresie trzy powiązane przedsiębiorstwa podjęły działania w celu wprowadzenia do obrotu produktów Jindal Saw w Unii Europejskiej, a mianowicie – poza Jindal Saw Italia – Jindal Saw España SL i Jindal Saw Pipeline Solutions, UK (zwane dalej łącznie „podmiotami zajmującymi się sprzedażą Jindal Saw”).
- 2 W dniu 10 listopada 2014 r. spółki Saint-Gobain Pam, Saint-Gobain Pam Deutschland GmbH i Saint-Gobain Pam España S.A. (zwane dalej łącznie „składającymi skargę”) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), zmienionym rozporządzeniem (UE) nr 37/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) [zastąpionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)], złożyły do Komisji Europejskiej skargę na podstawie art. 5 rozporządzenia nr 1225/2009 celem wszczęcia dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Indii.
- 3 W drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 20 grudnia 2014 r. (Dz.U. 2014, C 461, s. 35) Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące rozpatrywanego przywozu (zwane dalej „postępowaniem antydumpingowym”).
- 4 Jednocześnie w dniu 26 stycznia 2015 r. składające skargę, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 188, s. 93), zmienionym rozporządzeniem nr 37/2014 (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55)] złożyły do Komisji skargę na podstawie art. 10 rozporządzenia podstawowego, żądając wszczęcia dochodzenia antysubsydyjnego, również w odniesieniu do rozpatrywanego przywozu, wskazując na istnienie różnych subsydiów korzystnych dla producentów indyjskich, między innymi subsydiów związanego z nabyciem rudy żelaza.

- 5 W drodze zawiadomienia opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w dniu 11 marca 2015 r. (Dz.U. 2015, C 83, s. 4), zwanym dalej „zawiadomieniem o wszczęciu postępowania”) Komisja wszczęła postępowanie antysubsydjne dotyczące rozpatrywanego przywozu (zwane dalej „postępowaniem antysubsydjnym”).
- 6 W dniu 24 czerwca 2015 r. spółka Jindal Saw przedstawiła Komisji swoje uwagi na temat niektórych aspektów analizy dumpingu, szkody dla przemysłu Unii oraz interesu Unii. Uwagi te obejmowały zarówno postępowanie antydumpingowe, jak i postępowanie antysubsydjne.
- 7 W dniu 18 września 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1559 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (Dz.U. 2015, L 244, s. 25, zwane dalej „tymczasowym rozporządzeniem antydumpingowym”). Rozpatrywany produkt został zdefiniowany w tym rozporządzeniu jako rury i przewody rurowe z żeliwa ciągliwego (zwanego także „żeliwem sferoidalnym”) pochodzące z Indii.
- 8 W dniu 23 października 2015 r. spółka Jindal Saw przedstawiła uwagi w przedmiocie tymczasowych danych w postępowaniu antydumpingowym, zwracając się jednocześnie o przeprowadzenie przez Komisję wysłuchania.
- 9 W dniu 20 listopada 2015 r. odbyło się spotkanie. W dniu 24 listopada 2015 r. spółka Jindal Saw przesłała Komisji pocztą elektroniczną wiadomość, w której potwierdziła pewne aspekty poruszone podczas tego spotkania, w szczególności dotyczące rozpatrywanego produktu, tak jak zdefiniowano go w tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, oraz obliczania podcięcia cenowego i w dniu 27 listopada 2015 r. przedstawiła Komisji swoje uwagi w następstwie wspomnianego spotkania w ramach postępowania antydumpingowego. W dniu 9 grudnia 2015 r. przekazała Komisji uwagi w postępowaniu antydumpingowym i w postępowaniu antysubsydjnym, dotyczące w szczególności, po pierwsze, subsydialnego charakteru podatku eksportowego nałożonego na rudę żelaza, po drugie, szkody dla przemysłu Unii, po trzecie, odpowiedzi na pytania użytkowników rozpatrywanego produktu, tak jak zdefiniowano go w tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, i po czwarte, wyłączenia z zakresu definicji tego produktu rur, które nie są powlekanie ani od wewnątrz, ani od zewnątrz.
- 10 W dniu 22 grudnia 2015 r. Komisja poinformowała spółkę Jindal Saw o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wskazanego produktu, oraz o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na ten sam przywóz (dalej jako „ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Przed przekazaniem swoich uwag Jindal Saw pocztą elektroniczną w dniu 12 stycznia 2016 r. zwróciła się o dodatkowe informacje dotyczące czterech szczególnych kwestii. Pismem z dnia 13 stycznia 2016 r. spółka ta zwróciła się do Komisji, w ramach postępowania antysubsydjnego, o przedstawienie informacji dotyczących obliczania kosztów transportu na podstawie „zaokrąglonej średniej”. Komisja odpowiedziała na ten wniosek wiadomością elektroniczną z dnia 19 stycznia 2016 r.
- 11 W dniu 20 stycznia 2016 r. spółka Jindal Saw przedstawiła swe uwagi dotyczące ujawnienia ostatecznych ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego i postępowania antysubsydjnego.
- 12 W dniu 27 stycznia 2016 r. Komisja przesłała spółce Jindal Saw dodatkowy komunikat w sprawie ujawnienia ostatecznych ustaleń, dotyczący korekty obliczeń subsydium w ramach postępowania antysubsydjnego. Termin zgłaszania uwag został wyznaczony na dzień 29 stycznia 2016 r.
- 13 W dniu 28 stycznia 2016 r. spółka Jindal Saw uczestniczyła w spotkaniu zorganizowanym przez Komisję. Spotkanie to dotyczyło między innymi ustaleń dotyczących subsydium, jakie stanowił podatek eksportowy od rudy żelaza i system podwójnej opłaty za kolejowy transport towarowy w zakresie rudy żelaza (Dual Freight Policy, zwany dalej „DFP”), obliczeń całości podniesionych

środków subsydyjnych, szkody dla przemysłu Unii oraz dumpingu. W tym samym dniu Komisja skierowała pismo do spółki Jindal Saw, informując ją o pewnych korektach obliczeń wskaźników szkody dla przemysłu Unii w postępowaniu antydumpingowym i w postępowaniu antysubsydyjnym. Termin zgłaszania uwag został wyznaczony na dzień 1 lutego 2016 r.

- 14 W dniu 1 lutego 2016 r. spółka Jindal Saw wysłała dwie wiadomości elektroniczne do Komisji, przedstawiając swoje uwagi dotyczące z jednej strony korekty niektórych wskaźników szkody dla przemysłu Unii oraz z drugiej strony spotkania z dnia 28 stycznia 2016 r. Wiadomości te zawierały również szereg wniosków o udzielenie informacji.
- 15 W wyniku postępowania antydumpingowego i postępowania antysubsydyjnego Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/387 z dnia 17 marca 2016 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (Dz.U. 2016, L 73, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/388 z dnia 17 marca 2016 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii (Dz.U. 2016, L 73, s. 53), które stanowi przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja (T-301/16).
- 16 W zaskarżonym rozporządzeniu rozpatrywany produkt został ostatecznie zdefiniowany jako „rury i przewody rurowe z żeliwa ciągliwego (zwanego także »żeliwem sferoidalnym«), z wyłączeniem rur z żeliwa ciągliwego bez powłoki wewnętrznej lub zewnętrznej [...], pochodzące z Indii, obecnie objęte kodami CN ex 7303 00 10 oraz ex 7303 00 90” (zwany dalej „rozpatrywanym produktem”).

Postępowanie i żądania stron

- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 czerwca 2016 r. skarżące wniosły niniejszą skargę. Odpowiedź na skargę, replika i duplika zostały złożone, odpowiednio, w dniach 27 września 2016 r., 21 listopada 2016 r. oraz 26 stycznia 2017 r.
- 18 W wyniku zmiany składu izb Sądu sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy w ramach pierwszej izby.
- 19 Wnioski o zachowanie poufności dotyczące niektórych danych zawartych w skardze, replice i duplice zostały przedłożone przez skarżące, odpowiednio, w dniach 11 listopada i 21 listopada 2016 r. oraz 14 lutego 2017 r. Komisja złożyła wniosek o zachowanie poufności dotyczący załącznika do odpowiedzi na skargę w dniu 24 października 2016 r.
- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 października 2016 r. spółka Saint-Gobain Pam wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2017 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił tę interwencję.
- 21 W dniu 6 marca 2017 r. interwenient złożył w sekretariacie Sądu uwagi interwenienta. Komisja oraz skarżące złożyły swoje pisma w przedmiocie tych uwag w dniach 24 marca i 19 kwietnia 2017 r.
- 22 W dniu 20 lipca 2017 r. Sąd nakazał Komisji, na mocy art. 91 lit. b) regulaminu postępowania przed Sądem i z zastrzeżeniem zastosowania art. 103 ust. 1 tego regulaminu, przedstawić niezbędne dane umożliwiające sprawdzenie prawdziwości niektórych wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do wpływu błędu pisarskiego, o którym mowa w motywie 284 zaskarżonego rozporządzenia (zwanego dalej „błędem pisarskim”).

- 23 W dniu 10 sierpnia 2017 r. Komisja przedstawiła, w formacie cyfrowym, dane określone w ramach środka dowodowego zarządzanego przez Sąd.
- 24 Decyzją doręczoną stronom w dniu 14 września 2017 r. adwokaci reprezentujący skarżące zostali wezwani, w ramach środków organizacji postępowania, do zapoznania się, na określonych warunkach, z owymi danymi w pomieszczeniach sekretariatu Sądu. Ów wgląd w dane miał miejsce w dniach 26 i 27 września 2017 r.
- 25 W dniu 18 października 2017 r. skarżące w następstwie zapoznania się przez ich adwokatów z omawianymi danymi przedstawiły uwagi (zwane dalej „uwagami z dnia 18 października 2017 r.”). Tego samego dnia skarżące złożyły wniosek o zachowanie poufności wobec interwenienta w zakresie dotyczącym niektórych wspomnianych danych.
- 26 W dniu 14 listopada 2017 r. Komisja złożyła wniosek o zachowanie poufności wobec interwenienta co do niektórych danych zawartych w uwagach z dnia 18 października 2017 r.
- 27 W dniu 22 listopada 2017 r. Komisja przedstawiła uwagi dotyczące uwag z dnia 18 października 2017 r.
- 28 W dniu 15 grudnia 2017 r. interwenient przedstawił swe uwagi w przedmiocie uwag z dnia 18 października 2017 r. oraz w sprawie uwag Komisji.
- 29 W dniu 27 kwietnia 2018 r. Sąd wezwał strony główne w ramach środków organizacji postępowania do udzielenia odpowiedzi oraz do przedstawienia pewnych dokumentów. Strony zastosowały się do tego żądania w wyznaczonym terminie. Otrzymały one możliwość przedstawienia uwag na temat swych odnośnych odpowiedzi, co nastąpiło również w wyznaczonych terminach.
- 30 Skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ich ono dotyczy;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 31 Komisja, popierana przez interwenienta, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 32 Na rozprawie w dniu 4 lipca 2018 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności uwag z dnia 18 października 2017 r.

- 33 Uwagi z dnia 18 października 2017 r. zostały przedstawione przez skarżące w poniższym kontekście.
- 34 Na końcowym etapie postępowania administracyjnego Komisja poinformowała zainteresowane strony o istnieniu błędu pisarskiego. Błąd ten, dotyczący niektórych wskaźników szkody wyrządzonej przemysłowi Unii, polegał na uwzględnieniu pewnej części sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego

jako sprzedaży unijnej. W konsekwencji Komisja dokonała korekty danych dotyczących sprzedaży w Unii przez przemysł unijny oraz rewizji danych dotyczących innych wskaźników, na które miał wpływ ten błąd pisarski.

- 35 W skardze skarżące podniosły, że Komisja nie dokonała wszystkich zmian, których wymagała korekta błędu pisarskiego.
- 36 W odpowiedzi na skargę Komisja szczegółowo wyjaśniła, że błąd pisarski powstał podczas przepisywania do specyficznego informatycznego arkusza obliczeniowego niektórych cyfr zawartych w informatycznym arkuszu obliczeniowym utworzonym za pomocą oprogramowania kalkulacyjnego, załączonym do przedstawionych przez producenta unijnego odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, oraz że błąd ten nie wpływał na wskaźniki inne, niż te, które zostały skorygowane, jako że inne wskaźniki zostały zapisane w odrębnych informatycznych arkuszach obliczeniowych.
- 37 Zdaniem Komisji jedynymi wskaźnikami szkody, na które został wywarty wpływ – i które zostały zmienione – były wskaźniki, w przypadku których zostały stworzone automatyczne powiązania we wzorach obliczeniowych zamieszczonych w tym specyficznym arkuszu obliczeniowym z danymi będącymi przedmiotem błędu pisarskiego.
- 38 Komisja zaproponowała, aby rozpatrywane dane, które mają charakter poufny w rozumieniu art. 29 rozporządzenia podstawowego, zostały udostępnione Sądowi, z zastrzeżeniem zastosowania art. 103 regulaminu postępowania, w celu umożliwienia skarżącym zweryfikowania zasadności wyjaśnień przedstawionych w pkt 36 i 37 powyżej.
- 39 W następstwie zarządzonego przez Sąd w dniu 20 lipca 2017 r. środka dowodowego Komisja złożyła w sekretariacie Sądu klucz USB zawierający dane, które miały zostać udostępnione. Decyzją podaną do wiadomości w dniu 14 września 2017 r., i z uwzględnieniem wskazanego środka dowodowego, adwokaci reprezentujący skarżące zostali wezwani, pod warunkiem podpisania zobowiązania do zachowania poufności, do zapoznania się w pomieszczeniach sekretariatu Sądu z dokumentami zawartymi na owym kluczu USB, wyłącznie w celu sprawdzenia prawdziwości pewnych wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do skutków błędu pisarskiego.
- 40 W uwagach z dnia 18 października 2017 r. złożonych po tym udostępnieniu danych skarżące nie zakwestionowały prawdziwości tych wyjaśnień, stwierdziły natomiast, że dostrzegły w udostępnionych dokumentach pięć nowych błędów, które potwierdzały niektóre ich zarzuty.
- 41 W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że uwagi z dnia 18 października 2017 r. są niedopuszczalne, ponieważ dotyczą kwestii niezwiązanych z przedmiotem środków dowodowych i środków organizacji postępowania przyjętych przez Sąd. Tytułem pomocniczym podnosi ona, że sprostowanie błędów wskazanych przez skarżące nie zmieniłoby analizy przeprowadzonej przez nią w ramach zaskarżonego rozporządzenia.
- 42 Interwenient, od którego pochodzi większość poufnych danych, o których mowa, podnosi zasadniczo, że rozporządzenie podstawowe nie zezwala na ujawnienie poufnych danych przekazywanych przez przedsiębiorstwo instytucjom Unii w ramach postępowania antysubsydyjnego bez zezwolenia tego przedsiębiorstwa. Tytułem pomocniczym interwenient domaga się uzyskania dostępu szerszego od tego, który został mu już przyznany w odniesieniu do danych, o których mowa.
- 43 Na wstępie należy stwierdzić, że pięć błędów, które wskazały skarżące w uwagach z dnia 18 października 2017 r., pozostaje bez związku z błędem pisarskim stanowiącym podstawę środków dowodowych i środków organizacji postępowania przyjętych przez Sąd, a zatem bez związku z przedmiotem tych środków.

- 44 Następnie należy przypomnieć, że rozporządzenie podstawowe reguluje w sposób szczegółowy dostęp zainteresowanych stron do danych zgromadzonych w ramach dochodzenia antysubsydyjnego. Ustanawia ono kompletny system gwarancji proceduralnych zmierzających, po pierwsze, do umożliwienia zainteresowanym stronom skutecznej obrony ich interesów, i po drugie, do zachowania, kiedy jest to konieczne, poufności informacji wykorzystanych w trakcie tego dochodzenia, i zawiera przepisy pozwalające na pogodzenie tych dwóch wymogów (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., *Jinan Meide Casting/Rada*, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 96).
- 45 W tym zakresie art. 29 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustanawia zasadę, zgodnie z którą każda informacja o charakterze poufnym jest przetwarzana jako taka przez organy, o ile charakter ten jest poparty uzasadnionymi powodami. Ustęp 5 tego artykułu zabrania w szczególności Komisji ujawnienia wszelkich informacji uzyskanych na podstawie owego rozporządzenia, w odniesieniu do których osoba, która je przedstawiła, wniosła o zachowanie poufności, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby, z wyjątkiem przypadków wyraźnie przewidzianych, dotyczących w szczególności ujawnienia dokumentów wewnętrznych sporządzonych przez organy Unii.
- 46 Rozporządzenie podstawowe zawiera szereg przepisów pozwalających na pogodzenie wymogów dotyczących praw zainteresowanych stron w zakresie skutecznej obrony ich interesów z wymogami dotyczącymi potrzeby ochrony informacji poufnych. Z jednej strony dostęp zainteresowanych stron dostępnych do informacji dostępnych na podstawie art. 11 ust. 7 i art. 30 rozporządzenia podstawowego jest ograniczony przez poufność tych informacji. Z drugiej strony art. 29 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego przewiduje szereg rozwiązań w odniesieniu do przestrzegania poufności informacji w celu zachowania ochrony praw zainteresowanych stron.
- 47 W niniejszej sprawie dokumenty, w przypadku których adwokaci skarżących byli upoważnieni do wglądu, zawierają wyłącznie dane handlowe dwóch z trzech spółek stanowiących w rozpatrywanej sprawie przemysł unijny. Są to dane poufne w rozumieniu art. 29 rozporządzenia podstawowego, co nie zostało zakwestionowane przez strony.
- 48 Chodzi zatem o dokumenty, w przypadku których skarżący nie byli uprawnieni do żądania ich ujawnienia na mocy rozporządzenia podstawowego. Dostęp do tych dokumentów został przyznany jedynie ich adwokatowi, i to wyłącznie w celu umożliwienia sprawdzenia skutków błędu pisarskiego popełnionego przez Komisję w ramach decyzji Sądu ściśle ograniczającej ten dostęp w celu zapewnienia poszanowania prawa do obrony skarżących, jak wynika ze środków dowodowych i środków organizacji postępowania przyjętych przez Sąd.
- 49 Z jednej strony bowiem strony środek dowodowy zarządzony przez Sąd został sformułowany w sposób precyzyjny: Komisja powinna była przedstawić jedynie dane ściśle niezbędne do sprawdzenia prawdziwości pewnych wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do pochodzenia i skutków błędu pisarskiego.
- 50 Z drugiej strony decyzja doręczona stronom w dniu 14 września 2017 r. przewidywała w ramach środków organizacji postępowania dostęp do danych wyłącznie w celu zapewnienia poszanowania prawa do obrony skarżących w ramach niniejszego postępowania w odniesieniu do wspomnianych wyjaśnień, a nie w celu zapewnienia skarżącym informacji poza zakresem gwarancji przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym na rzecz zainteresowanych stron, co byłoby niezgodne z poszanowaniem poufności tych danych. Ponadto należy podkreślić, że w ramach postępowania administracyjnego prawa skarżących zostały zagwarantowane przez art. 11 ust. 7, art. 29 i art. 30 rozporządzenia podstawowego.
- 51 Z powyższego wynika, że niniejszy przypadek nie może być zrównany z sytuacją, w której Sąd postanowił, na podstawie art. 103 ust. 3 regulaminu postępowania i po dokonaniu wyważenia, o którym mowa w ust. 2 tego artykułu, o podaniu w sposób ogólny do wiadomości strony głównej informacji lub dokumentów poufnych przedstawionych przez drugą stronę główną. W niniejszym

przypadku Sąd udzielił bowiem adwokatom skarżących szczególnego dostępu do informatycznych arkuszy obliczeniowych użytych przez Komisję dla określenia spornych wskaźników jedynie w celu umożliwienia im sprawdzenia prawdziwości niektórych wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do skutków błędu pisarskiego, w szczególności w zakresie dotyczącym powiązań utworzonych w tych arkuszach kalkulacyjnych. W związku z tym skarżące nie mogą powoływać się na dysponowanie ogólnym dostępem do nowych informacji pozwalających im na podniesienie nowych zarzutów lub zastrzeżeń, które należałoby uznać za dopuszczalne na podstawie art. 84 regulaminu postępowania.

- 52 W tym względzie należy również zauważyć, że same skarżące nie zwróciły się do Sądu o umożliwienie im dostępu do omawianych dokumentów, aby mogły one nimi dysponować w sposób ogólny. Przeciwnie, w replice skarżące wyraźnie wniosły o to, by ów dostęp został im udzielony wyłącznie w celu zweryfikowania prawdziwości wyjaśnień przedstawionych w odpowiedzi na skargę w odniesieniu do skutków błędu pisarskiego.
- 53 Na podstawie całości powyższych rozważań należy oddalić uwagi z dnia 18 października 2017 r. jako niedopuszczalne.
- 54 W konsekwencji nie ma potrzeby orzekać w przedmiocie żądania ewentualnego interwenienta, zmierzającego do uzyskania szerszego dostępu do danych, o których mowa.

Co do istoty

- 55 Na poparcie skargi skarżące przedstawiają w istocie siedem zarzutów dotyczących różnych naruszeń rozporządzenia podstawowego, a mianowicie:
- zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii), zasadniczo zbieżnych, odpowiednio, z art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) i art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iii) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 156, zwanego dalej „porozumieniem w sprawie subsydiów”);
 - zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 10 rozporządzenia podstawowego i prawa do obrony;
 - zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego;
 - zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 3 pkt 2, art. 6 lit. d) i art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego;
 - zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego;
 - zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1, 2 i 4–7, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego;
 - zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 30 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego i praw do obrony.
- 56 W pierwszej kolejności należy zbadać kolejno zarzuty drugi i siódmy.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 10 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony

- 57 W zarzucie drugim, podzielonym na dwie części, skarżące podnoszą, że poprzez włączenie DFP do dochodzenia, mimo że środek ten nie został wskazany ani w skardze przy wszczęciu dochodzenia, ani w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia, Komisja naruszyła art. 10 rozporządzenia podstawowego i prawo do obrony spółki Jindal Saw.
- 58 W ramach pierwszej części skarżące podnoszą, że skoro art. 10 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi, że dowód istnienia subsydium musi znajdować się w skardze, a nie miało to miejsca w niniejszej sprawie w odniesieniu do DFP, Komisja powinna była wszcząć nowe, oddzielne dochodzenie, na podstawie nowej skargi albo z urzędu. Skarżące dodają, że Komisja nie może zastrzec sobie prawa do zbadania subsydiów, które mogą zostać stwierdzone w trakcie dochodzenia, innych niż te, które zostały wskazane w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.
- 59 W drugiej części zarzutu skarżące podnoszą, że poprzez włączenie DFP do dochodzenia Komisja naruszyła prawo do obrony przysługujące spółce Jindal Saw, ponieważ ta ostatnia została poinformowana o przedmiocie dochodzenia dopiero w związku z zapoznaniem się z ujawnieniem ostatecznych ustaleń, a zatem nie dysponowała takimi samymi terminami na przedstawienie swych uwag w przedmiocie DFP jak terminy, którymi dysponowała w odniesieniu do innych aspektów dochodzenia.
- 60 Komisja wspierana przez interwenientów kwestionuje zasadność tego zarzutu.
- 61 W odniesieniu do pierwszej części zarzutu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wszczęcie dochodzenia antysubsydyjnego wymaga zasadniczo złożenia skargi w imieniu przemysłu Unii. Zgodnie z art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia taka skarga musi zawierać dostateczne dowody istnienia subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych. Artykuł 10 ust. 2 lit. c) owego rozporządzenia dotyczy dostarczenia „dowodów w odniesieniu do [...] charakteru subsydiów”.
- 62 Skarżące zarzucają w istocie Komisji, że włączyła DFP do dochodzenia, pomimo że nie został on wskazany w skardze, z naruszeniem art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.
- 63 Jednak zarzut ten nie znajduje oparcia w faktach, ponieważ DFP został wskazany w skardze. Skarżące powołały się bowiem w skardze na dokumenty pochodzące od władz publicznych Indii, w których wymienione zostały podatek eksportowy nałożony na rudę żelaza i DFP w celu wykazania, że celem tych władz publicznych było zniechęcanie do wywozu rudy żelaza. Ponadto składający skargę powołały się na fragment sprawozdania grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego dotyczącego dwunastego planu pięcioletniego, opublikowanego w 2011 r., wedle którego „obecnie wywóz rudy żelaza z kraju jest niewskazany w związku z [...] nałożeniem podatku eksportowego w wysokości 20% ad valorem na rudę żelaza i [...] obciążenia transportu towarowego kolejowego znacznie wyższymi opłatami w zakresie rudy żelaza przeznaczonej na wywóz”.
- 64 Ponadto, jak podkreśliła Komisja, skarżące mylą system subsydiowania w zakresie dostaw rudy żelaza z konkretnym instrumentem związanym z tym systemem. Zarówno skarga, jak i zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia odnoszą się do faktu, że władze publiczne Indii miały zlecić lub nakazać podmiotowi prywatnemu przeprowadzenie działania, przy czym wyraźnie wspomina się o dostarczaniu rudy żelaza wysokiej jakości za mniej niż odpowiednie wynagrodzenie. Ani skarga, ani zawiadomienie o wszczęciu postępowania nie były zatem ograniczone do podatku eksportowego. W związku z tym pierwszą część zarzutu drugiego należy oddalić jako bezzasadną.

- 65 Z powyższego wynika, że druga część zarzutu jest również pozbawiona podstawy faktycznej. Zważywszy bowiem, że skarga dotyczyła DFP, spółka Jindal Saw dowiedziała się o tym, że jest on uwzględniony jako element rozpatrywanego systemu subsydiowania, przed podaniem do wiadomości ujawnienia ostatecznych ustaleń w grudniu 2015 r.
- 66 W każdym wypadku należy zauważyć, że wszystkie argumenty przedstawione Komisji przez Jindal Saw w trakcie postępowania administracyjnego dotyczyły kwestii, czy ogólnie rzecz biorąc ograniczenia wywozowe, niezależnie od ich konkretnego charakteru, mogą stanowić wkład finansowy.
- 67 Ponadto w swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Jindal Saw nie dokonała rozróżnienia między podatkiem eksportowym i DFP, lecz ponownie przedstawiła argumenty dotyczące ograniczeń wywozowych w ogólności. W związku z tym uwagi spółki Jindal Saw dotyczące ograniczeń eksportowych obejmowały obydwie środki, które łącznie tworzą rozpatrywany system subsydiowania.
- 68 Należy zatem oddalić drugą część zarzutu drugiego, a tym samym zarzut drugi w całości, jako bezzasadne.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 30 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony

- 69 Zarzut siódmy składa się zasadniczo z dwóch części.
- 70 W ramach pierwszej części zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 30 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i prawo spółki Jindal Saw do bycia wysłuchaną poprzez brak przekazania spółce szeregu elementów zażądanych przez nią w dwóch wiadomościach elektronicznych z dnia 1 lutego 2016 r.
- 71 Opierając się na orzecznictwie, skarżące podkreślają, że wówczas, gdy instytucjom Unii przysługuje szeroki zakres uznania, poszanowanie praw zagwarantowanych w porządku prawnym Unii ma zasadnicze znaczenie oraz że wśród tych praw znajduje się prawo do bycia skutecznie wysłuchanym. Tymczasem nie można całkowicie wykluczyć, że gdyby spółka Jindal Saw miała możliwość zgłoszenia uwag dotyczących informacji zażądanych przez nią w odniesieniu do wskaźników szkody, na które miał wpływ błąd pisarski, i kosztów dla przemysłu Unii, w tym kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych i innych kosztów ogólnych podmiotów zajmujących się sprzedażą grupy Saint-Gobain Pam, postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu, bardziej korzystnego dla niej, ponieważ Komisja już wcześniej zmieniła swe stanowisko w następstwie uwag przedstawionych jej przez zainteresowane strony.
- 72 W drugiej części zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 30 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz prawo spółki Jindal Saw do bycia wysłuchaną poprzez brak udzielenia jej wystarczającego czasu na przedstawienie uwag w następstwie powiadomienia o zmienionych wskaźnikach szkody. Podnoszą one w tym względzie, iż nie można całkowicie wykluczyć, że gdyby spółka Jindal Saw dysponowała terminem zgodnym z wspomnianym przepisem po powiadomieniu o zmienionych wskaźnikach szkody, mogłaby ona przedstawić szersze uwagi, które mogłyby skłonić Komisję do zmiany jej stanowiska.
- 73 Komisja, wspierana przez interwenientów, kwestionuje zasadność tego zarzutu.
- 74 Tytułem wstępu należy wskazać w pierwszej kolejności, że gdy zainteresowane strony dochodzenia antysubsydyjnego, w szczególności objęci postępowaniem producenci eksportujący, zmierzają do uzyskania dostępu do informacji dotyczących okoliczności faktycznych i stwierdzeń, które mogą stanowić podstawę środków antysubsydyjnych, w celu obrony ich interesów, Komisja jest zobowiązana do przestrzegania pewnych zasad i gwarancji proceduralnych.

- 75 W tym względzie należy stwierdzić, po pierwsze, że art. 30 rozporządzenia podstawowego ustanawia pewne warunki wykonywania prawa zainteresowanych stron do bycia wysłuchanym, które stanowi prawo podstawowe uznane przez porządek prawny Unii. Artykuł ten przewiduje w ust. 2 prawo do uzyskania informacji na temat istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których zamierzone jest zalecenie nałożenia ostatecznych ceł wyrównawczych. Artykuł ten stanowi ponadto w ust. 4 akapit drugi, że w przypadku gdy Komisja zamierza podjąć decyzję, opierając się na faktach i ustaleniach innych niż podane powyżej, powinna je przekazać najszybciej jak to możliwe, a w ust. 5 – że zainteresowane strony powinny dysponować zasadniczo terminem co najmniej 10 dni na przedstawienie uwag, przy czym termin ten może być krótszy w przypadku dodatkowego ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- 76 Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony obowiązują nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do nałożenia sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających wydanie rozporządzeń antysubsydyjnych, które mogą dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny oraz powodować niekorzystne dla nich konsekwencje. W szczególności w ramach przekazywania informacji zainteresowanym przedsiębiorstwom w toku dochodzenia przestrzeganie ich praw do obrony oznacza, że przedsiębiorstwa te muszą mieć możliwość przedstawienia w toku tego postępowania w skuteczny sposób swojego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia rozważanych faktów i okoliczności oraz w przedmiocie dowodów uwzględnionych przez Komisję na poparcie argumentu dotyczącego istnienia subsydiowania i wynikającej z tego szkody (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 77 Wprawdzie poszanowanie prawa do obrony ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe. (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo), jednak występowanie uchybienia w zakresie poszanowania prawa do obrony może prowadzić do stwierdzenia nieważności rozporządzenia ustanawiającego cło wyrównawcze jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość, że z powodu tego uchybienia postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo zainteresowanej strony do obrony (zob. podobnie wyrok z dnia 1 października 2009 r., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, EU:C:2009:598, pkt 107).
- 78 Należy jednak przypomnieć, że nie można zobowiązać strony do wykazania, że decyzja Komisji miałaby inną treść, lecz jedynie że ewentualności tej nie można całkowicie wykluczyć, gdyby strona ta miała możliwość lepszego zagwarantowania swej obrony w braku uchybień proceduralnych (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Natomiast do zainteresowanej strony należy konkretne wykazanie, w jaki sposób mogłaby ona lepiej przygotować swoją obronę w przypadku braku takich uchybień, bez ograniczania się do stwierdzenia, że nie może przedstawić uwag odnośnie do sytuacji hipotetycznych (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada, T-442/12, EU:T:2017:372, pkt 145 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 W drugiej kolejności należy wskazać, że w niniejszym przypadku w ujawnieniu ostatecznych ustaleń Komisja przekazała zainteresowanym stronom wszystkie fakty i ustalenia, które uważała za istotne i na podstawie których zamierzała wprowadzić cła wyrównawcze, w tym dane dotyczące wskaźników szkody i analizy tendencji, które wykazywały te wskaźniki. Konkretnie z jednej strony, Komisja wskazała, że sprzedaż przemysłu unijnego spadła o ponad 6% i że przemysł ten stracił około 2,5% udziału w kurczącym się rynku; z drugiej strony, jeżeli chodzi o ów przemysł, Komisja wskazała, że niska rentowność połączona ze spadkiem sprzedaży i udziałów w rynku w Unii doprowadziła do trudnej

sytuacji gospodarczej i finansowej, i na podstawie całościowej analizy wszystkich wskaźników szkody, które uważała za istotne oraz w związku z ową trudną sytuacją gospodarczą i finansową, doszła do wniosku, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego.

- 81 Pierwsza część zarzutu dotyczy naruszenia z jednej strony art. 30 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który należy interpretować w świetle ust. 2 tego artykułu, a z drugiej strony naruszenia prawa do obrony z powodu braku przekazania informacji zażądanych w dwóch wiadomościach elektronicznych spółki Jindal Saw z dnia 1 lutego 2016 r., dotyczących, po pierwsze, powiadomienia o zmienionych wskaźnikach szkody po wykryciu błędu pisarskiego, a po drugie, różnych kosztów przemysłu Unii.
- 82 Co się tyczy w pierwszej kolejności braku przekazania zażądanych przez spółkę Jindal Saw informacji dotyczących korekt wskaźników szkody Unii należy wskazać na wstępie, że w swoim piśmie z dnia 28 stycznia 2016 r. informującym Jindal Saw o pewnych korektach wskaźników szkody dla przemysłu Unii Komisja wyraźnie wskazała, jakie wskaźniki szkody były przedmiotem zmian po wykryciu błędu pisarskiego. Dotyczyły one, po pierwsze, całkowitej konsumpcji w Unii, po drugie, udziału w rynku producentów eksportujących, po trzecie, udziału w rynku przemysłu unijnego, i po czwarte, ceny sprzedaży tego przemysłu. Ponadto załącznik do owego pisma zawierał odpowiednie dane liczbowe przedstawione w formie przedziałów, tak jak w ujawnieniu ostatecznych ustaleń. Wreszcie Komisja wyraźnie wskazała w tym piśmie, że modyfikacje te nie doprowadziły ani do zmiany wniosków w zakresie tendencji, ani do zmiany wniosków ostatecznych, które zostały wcześniej przekazane zainteresowanym stronom.
- 83 Z tych stwierdzeń wynika, że modyfikacje wprowadzone przez Komisję w wyniku korekty błędu pisarskiego nie stanowią same w sobie istotnych faktów i okoliczności w rozumieniu art. 30 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ modyfikacje te nie powodowały zmiany w tendencjach, na których oparto ocenę szkody. W związku z tym Komisja nie była zobowiązana na mocy rozporządzenia podstawowego, a w szczególności na mocy art. 30 ust. 4 akapit drugi tego rozporządzenia, do poinformowania spółki Jindal Saw o owych modyfikacjach ani, a fortiori, nie musiała nadawać dalszego biegu jej żądaniu udostępnienia dodatkowych informacji w tym przedmiocie. Nie naruszyła ona zatem art. 30 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego.
- 84 Ponadto, co się tyczy podnoszonego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, należy uznać, że poprzez swoje pismo z dnia 28 stycznia 2016 r. Komisja przekazała wszelkie elementy niezbędne dla celów umożliwienia spółce Jindal Saw przedstawienia swojego stanowiska w odniesieniu do zmian wprowadzonych w wyniku korekty błędu pisarskiego, co zresztą Jindal Saw uczyniła w swej pierwszej wiadomości elektronicznej z dnia 1 lutego 2016 r. W tym względzie należy ponadto wskazać, że w ramach postępowania przed Sądem skarżące nie przedstawiły żadnych uwag nowych względem tych, które zostały już przedstawione Komisji w dniu 1 lutego 2016 r. W związku z tym należy stwierdzić, że Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie po tym, jak spółka Jindal Saw mogła przedstawić wszelkie istotne uwagi, i że skarżące nie wykazały w niniejszym postępowaniu, iż Jindal Saw mogłaby lepiej zapewnić swoją obronę w ramach postępowania administracyjnego.
- 85 Co się tyczy, w drugiej kolejności, braku przekazania informacji dotyczących niektórych kosztów przemysłu Unii, należy zauważyć, że prawdą jest, iż udzielenie odpowiedzi na to żądanie – choćby tylko wskazanie, że chodzi o informacje poufne, których nie może ona udostępnić spółce Jindal Saw – stanowiłoby przejaw dobrej administracji ze strony Komisji. Jednakże brak konkretnej odpowiedzi na to żądanie udzielenia informacji nie skutkuje naruszeniem przez Komisję art. 30 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego w związku z ust. 2 tego artykułu, ponieważ dodatkowe informacje zażądane przez spółkę Jindal Saw nie zawierały nowych istotnych faktów i ustaleń.
- 86 Już bowiem z tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego, przyjętego w dniu 18 września 2015 r. w ramach równoległego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego tego samego produktu co omawiany produkt oraz tych samych producentów eksportujących, a które zawierało identyczną

ocenę szkody poniesionej przez przemysł Unii, wynika, że w celu obliczenia rentowności tego przemysłu Komisja wzięła pod uwagę nie tylko koszty sprzedaży, koszty administracyjne i inne koszty ogólne jednostek produkcji tego przemysłu, lecz również koszty podmiotów zajmujących się sprzedażą tego przemysłu. W tym względzie w motywie 92 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego stwierdzono, że „Komisja określiła rentowność współpracujących producentów unijnych, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży” i że „większość sprzedaży produktu [podobnego] w [Unii] była dokonywana za pośrednictwem [podmiotów trudniących się sprzedażą] należących do współpracujących producentów [unijnych], a ich koszty i poziom rentowności zostały uwzględnione”.

- 87 Fakt, że spółka Jindal Saw nie dostrzegła lub nie zrozumiała w sposób prawidłowy zakresu tych wyjaśnień przedstawionych w ramach tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego i powtórzonych w ujawnieniu ostatecznych ustaleń dotyczącym postępowania antysubsydyjnego, wedle których koszty podmiotów zajmujących się sprzedażą przemysłu unijnego były uwzględniane do celów obliczania rentowności tego przemysłu, nie oznacza, że wyjaśnienia udzielone w tym względzie przez Komisję na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2016 r. stanowiły nowe istotne fakty i ustalenia. Komisja nie naruszyła zatem art. 30 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego w tym zakresie.
- 88 Z faktu, że omawiana informacja dotycząca uwzględnienia kosztów podmiotów zajmujących się sprzedażą przemysłu unijnego w ramach obliczania rentowności tego przemysłu była znana od dnia 19 września 2015 r., czyli od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego, wynika, że spółka Jindal Saw dysponowała materiałami niezbędnymi do skutecznego przedstawienia swych uwag co do tego obliczenia.
- 89 Pierwszą część zarzutu należy zatem oddalić jako bezzasadną.
- 90 W odniesieniu do drugiej części zarzutu, dotyczącej naruszenia art. 30 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przez to, że spółka Jindal Saw nie dysponowała terminem 10 dni lub przynajmniej wystarczającym terminem na przedstawienie uwag dotyczących zmian niektórych wskaźników szkody, należy stwierdzić, że z przepisu tego nie wynika, by Komisja była zobowiązana do udzielenia zainteresowanym stronom terminu na przedstawienie komentarzy w przedmiocie wszelkich zmian, jakich dokonuje ona w następstwie ich uwag dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń. Taki obowiązek mógłby istnieć wyłącznie wtedy, gdyby pismo Komisji z dnia 28 stycznia 2016 r. zawierało istotne fakty i okoliczności w rozumieniu art. 30 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, co nie miało miejsca.
- 91 W każdym wypadku należy zauważyć, że w ramach postępowania przed Sądem skarżące nie przedstawiły w odniesieniu do korekty błędu pisarskiego argumentów innych od tych, które spółka Jindal Saw przedstawiła już w swej pierwszej wiadomości elektronicznej z dnia 1 lutego 2016 r.
- 92 W związku z tym brak jest jakichkolwiek podstaw, by uznać, że postępowanie antysubsydyjne mogło doprowadzić do innego rezultatu, gdyby spółka Jindal Saw dysponowała dłuższym terminem na przedstawienie uwag w tym względzie.
- 93 Ponadto należy także podkreślić, że nawet po zaznajomieniu się w ramach środków organizacji postępowania zarządzonych przez Sąd z dokumentami zawierającymi dane, na które potencjalnie wpłynął błąd pisarski, skarżące nie przedstawiły żadnego nowego argumentu w związku z tym błędem, przyznając, że korekta tego błędu nie wymagała poprawek innych niż te, które zostały wprowadzone przez Komisję i zakomunikowane spółce Jindal Saw w dniu 28 stycznia 2016 r.
- 94 W związku z tym należy oddalić część drugą zarzutu jako bezzasadną i w konsekwencji oddalić zarzut siódmy w całości.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego

- 95 W ramach zarzutu pierwszego skarżące podnoszą zasadniczo, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe, a mianowicie podatek eksportowy nałożony na rudę żelaza i DFP, stanowią „wkład finansowy” w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, w istocie identyczny z art. 1.1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- *W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej zastosowania błędnego kryterium prawnego dla celów stwierdzenia wystąpienia czynności „powierzenia” oraz oczywistych błędów w ocenie*
- 96 W ramach pierwszej części zarzutu skarżące podnoszą trzy zastrzeżenia, by podnieść w istocie, że Komisja zastosowała błędne kryterium prawne dla celów stwierdzenia wystąpienia działania władz publicznych Indii polegającego na „powierzeniu” w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego indyjskim producentom rudy żelaza dostaw tego minerału dla przemysłu krajowego rozpatrywanego produktu, a ponadto popełniła pewne błędy w ocenie.
- 97 Na wstępie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego „wkład finansowy” istnieje wówczas, gdy władze publiczne: „powierzą lub wyznaczają prywatnej jednostce wykonywanie jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), które zazwyczaj są przyznane rządowi, a praktyka nie różni się pod żadnym względem od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rząd”.
- 98 Z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jedynym istotnym pojęciem w niniejszej sprawie jest pojęcie „powierzenia”, które nie zostało zdefiniowane w rozporządzeniu podstawowym.
- 99 Należy jednak zauważyć z jednej strony, że zgodnie z motywem 5 rozporządzenia podstawowego jego celem jest w szczególności „wdrożenie” do prawa Unii „w miarę możliwości” przepisów porozumienia w sprawie subsydiów, a z drugiej strony, że art. 3 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Definicja subsydium”, i art. 1 tego porozumienia mają w dużej mierze identyczne brzmienie i są całkowicie identyczne co do istoty.
- 100 O ile sądy Unii nie miały jeszcze okazji do dokonania wykładni art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego, o tyle organ ds. rozstrzygania sporów WTO wielokrotnie stosował odpowiednie postanowienia porozumienia w sprawie subsydiów.
- 101 W tym względzie należy zauważyć, że przepisy rozporządzenia podstawowego należy interpretować, w możliwym zakresie, w świetle odpowiadających im postanowień porozumienia w sprawie subsydiów (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2017 r., *Viraj Profiles/Rada*, T-67/14, nieopublikowany, EU:T:2017:481, pkt 88).
- 102 Tym samym art. 3 rozporządzenia podstawowego, który ma na celu wdrożenie treści art. 1 porozumienia w sprawie subsydiów, powinien być interpretowany, tak dalece, jak to możliwe, w świetle tego ostatniego przepisu.
- 103 Ponadto chociaż interpretacje porozumienia w sprawie subsydiów przyjęte przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO nie mogą wiązać Sądu przy dokonywaniu oceny ważności zaskarżonego rozporządzenia, nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby Sąd odniósł się do nich w zakresie dokonywania wykładni przepisów rozporządzenia podstawowego, które odpowiadają postanowieniom porozumienia w sprawie subsydiów (zob. analogicznie wyrok z dnia 11 lipca 2017 r., *Viraj Profiles/Rada*, T-67/14, nieopublikowany, EU:T:2017:481, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 104 W ramach pierwszego zastrzeżenia skarżące podnoszą zasadniczo, że wprowadzając ograniczenia wywozu, władze publiczne Indii interweniowały jedynie w ramach wykonywania ich ogólnych uprawnień regulacyjnych i nie skorzystały z tych uprawnień w celu skłonienia indyjskich producentów rudy żelaza do dostaw tego minerału dla przemysłu krajowego rozpatrywanego po cenach niższych niż odpowiednie. Konkretnie skutki ograniczeń wywozowych, w szczególności dla wykonywania przez indyjskich producentów rudy żelaza przysługującej im swobody decyzyjnej przy określaniu ich strategii handlowej, są nieznane i nieprzewidywalne.
- 105 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zarzutu.
- 106 Należy zauważyć, że celem art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego jest zdefiniowanie pojęcia „wkładu finansowego” w sposób wykluczający środki władz publicznych, które nie wchodzą w zakres jednej z kategorii wymienionych w tym przepisie. W tym kontekście art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i)–(iii) rozporządzenia podstawowego wylicza konkretne sytuacje, które należy traktować jako wkład finansowy władz publicznych, a mianowicie bezpośrednie lub pośrednie przekazanie środków finansowych, utratę dochodu władz publicznych lub dostarczanie towarów lub usług. Artykuł 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego przewiduje w tiret drugim, że powierzenie przez władze publiczne prywatnej jednostce wykonywania jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w tym przepisie jest równoznaczne z przyznaniem przez władze publiczne wkładu finansowego w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 107 Wynika stąd, że – jak podkreśliła Komisja – art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) tiret drugie rozporządzenia podstawowego stanowi w istocie przepis mający na celu przeciwdziałanie obchodzeniu prawa, który ma zagwarantować, by władze publiczne państw trzecich nie mogły uchylić się od przestrzegania zasad odnoszących się do subsydiów poprzez przyjmowanie środków, które pozornie nie są objęte zakresem stosowania art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i)–(iii) tego rozporządzenia sensu stricto, ale w praktyce mają takie same skutki.
- 108 Dlatego też, w celu zapewnienia pełnej skuteczności (effet utile) art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) tiret drugie rozporządzenia podstawowego jako „powierzenie” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć wszelkie działania władz publicznych, które stanowią bezpośrednio lub pośrednio przekazanie podmiotowi prywatnemu odpowiedzialności za wykonywanie funkcji w rodzaju opisanych w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i)–(iii) tego rozporządzenia.
- 109 W niniejszym przypadku władze publiczne Indii ustanowiły ograniczenia wywozu rudy żelaza w formie podatków eksportowych i DFP. Należy stwierdzić, że możliwe jest określenie wystarczająco dokładnie, na jakim poziomie powinna zostać ustalona podwyżka ceny wywozu produktu, aby jego wywóz nie był już ekonomicznie atrakcyjny dla producentów krajowych. W ten sposób władze te mogą uzyskać za pomocą wspomnianych ograniczeń rezultat równoważny w praktyce z rezultatem, jaki osiągnęłyby one, gdyby powierzyły bezpośrednio indyjskim przedsiębiorstwom wydobywczym odpowiedzialność za dostarczanie rudy żelaza na rynku krajowym.
- 110 W celu wykazania istnienia wkładu finansowego Komisja przeprowadziła analizę opartą na pięcioetapowym teście ustanowionym w ramach sprawozdania zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjętego w dniu 23 sierpnia 2001 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Środki traktujące ograniczenia wywozowe jako subsydia” (WT/DS 194/R), w którym dokonano wykładni art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) porozumienia w sprawie SMC w kontekście ograniczeń wywozu.
- 111 Na podstawie tej analizy Komisja uznała w motywie 177 zaskarżonego rozporządzenia, że władze publiczne Indii powierzyły przedsiębiorstwom wydobywczym realizację polityki tych władz w celu utworzenia wyodrębnionego rynku krajowego oraz w celu zaopatrzenia w rudę żelaza krajowego przemysłu stali; w motywie 180 tego rozporządzenia – że wszystkie indyjskie przedsiębiorstwa wydobywcze powinny zostać uznane za podmioty prywatne; w motywie 219 tego rozporządzenia – że

przedsiębiorstwa te dostarczały rudę żelaza na rynku krajowym za wynagrodzenie niższe od odpowiedniego; w motywie 221 tego rozporządzenia – że dostawa surowców na terytorium państwa przedsiębiorstwom krajowym stanowi funkcję, która leży zazwyczaj w gestii władz publicznych danego kraju; i wreszcie w motywie 225 tego rozporządzenia – że pośrednia interwencja na rynku poprzez ustanowienie ograniczeń wywozu jest praktyką „zazwyczaj stosowaną przez władze publiczne”.

- 112 Poprzez analizę przeprowadzoną w motywach 135–229 zaskarżonego rozporządzenia Komisja ustaliła, że w drodze rozpatrywanego ograniczenia wywozu władze publiczne Indii zamierzały uzyskać od indyjskich przedsiębiorstw wydobywczych to, co zostało określone w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego, a mianowicie, w niniejszym przypadku, dostawę rudy żelaza na rynku indyjskim. Zamiast bowiem kupować rudę żelaza i dostarczać ją samodzielnie na tym rynku, wspomniane władze publiczne wprowadziły system zmierzający do skłonienia indyjskich producentów do dostarczania rudy żelaza na tym rynku poprzez ograniczenia wywozu, które sprawiają, że wywóz tego minerału staje się gospodarczo nieatrakcyjny.
- 113 Fakt, że władze publiczne Indii opracowały i wprowadziły taki system w latach 2007 i 2008, jest wykazany poprzez różne okoliczności wskazane przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu. Jak wskazano w motywie 145 tego rozporządzenia, w 2005 r. grupa ekspertów utworzona przez indyjskie ministerstwo stali stwierdziła w swoim sprawozdaniu („sprawozdanie Danga”), że w Indiach należało zachować, utrzymać i wykorzystać przewagę polegającą na dostępie do rodzimych zasobów rudy żelaza.
- 114 Ponadto z powodów wskazanych w motywach 153, 157 i 158 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że władze publiczne Indii monitorowały rozwój wywozu indyjskiej rudy żelaza i weryfikowały, czy sporne ograniczenia wywozowe wywierały zamierzony skutek, a mianowicie dostarczenie tego minerału na rynek indyjski, regularnie dostosowując poziom ograniczeń, w szczególności stawkę podatku eksportowego obejmującego rudę żelaza, aby zapewnić osiągnięcie zamierzonego skutku.
- 115 Z motywu 158 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego dotyczące 12. planu pięcioletniego, wydane w listopadzie 2011 r., wykazało wyraźną intencję władz publicznych Indii, by stosować wysokie poziomy opodatkowania celem zniechęcenia do wywozu rudy żelaza, w razie potrzeby zwiększyć stawki podatku eksportowego i rozważyć również możliwość wprowadzenia dodatkowych środków, jeżeli okaże się to konieczne.
- 116 Na podstawie tych rozważań i zważywszy na istnienie znaczących inwestycji początkowych i wysokich kosztów stałych, jakie musieli ponieść indyjscy producenci rudy żelaza, Komisja stwierdziła w motywie 169 zaskarżonego rozporządzenia, że „producenci rudy żelaza [byli] więc zachęceni przez rząd [władze publiczne] Indii do utrzymania produkcji w celu zapewniania podaży na rynku krajowym, nawet jeżeli racjonalny dostawca dostosowałby swoją produkcję w sytuacji ograniczania wywozu”, a w motywie 171 tego rozporządzenia – że władze publiczne powierzyły w konsekwencji indyjskim producentom rudy żelaza dostarczanie towaru krajowym użytkownikom rudy żelaza, a mianowicie producentom stali.
- 117 Tak więc skarżące niesłusznie twierdzą, że władze publiczne Indii interweniowały na rynku wyłącznie w ramach swoich uprawnień regulacyjnych oraz że skutki tej interwencji były niewiadome i nieprzewidywalne. Przeciwnie, jak wynika z pkt 112–116 powyżej, omawiane ograniczenia wywozowe zostały przewidziane i ustanowione w wyraźnym celu zapewnienia dostaw rudy żelaza na rynku indyjskim i były następnie monitorowane i dostosowywane, aby osiągnąć ten cel. Ponadto władze te same potwierdziły sukces swej polityki ukierunkowanego ograniczania wywozu, jak wskazano w motywie 173 zaskarżonego rozporządzenia. W związku z tym gdy stały komitet ds. węgla i stali w ramach indyjskiego ministerstwa ds. stali zamierzał dla potrzeb swego 38. sprawozdania z dnia 29 sierpnia 2013 r. uzyskać wiadomość, „w jakim stopniu [obowiązująca wówczas] stawka podatku eksportowego na rudę żelaza [...] skutecznie zniechęcała do wywozu rudy żelaza i czy konieczne było dokonanie jej dalszej zmiany”, owo ministerstwo wskazało w szczególności, że „[...] regularnie

poruszało tę kwestię z [indyjskim] ministerstwem finansów, by pobrać odpowiedni podatek eksportowy od rudy żelaza w celu skutecznego zniechęcenia do wywozu oraz poprawienia dostępności rudy żelaza dla krajowego przemysłu stali po przystępnych cenach” oraz że „nałożenie wyższego podatku eksportowego na rudę żelaza [było] zgodne z polityką rządu [indyjskiego]”.

- 118 Ponadto nie zasługuje na uwzględnienie argument skarżących, wedle którego w niektórych miesiącach okresu objętego dochodzeniem cena rudy żelaza na indyjskim rynku była wyższa od jej ceny na rynku światowym, i że fakt, iż po okresie objętym dochodzeniem spółka Jindal Saw dokonała przywozu rudy żelaza, wykazuje, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe mogą, ale nie muszą prowadzić do rezultatów w zależności od warunków rynkowych i swobody decyzyjnej podmiotów działających na rynku. Wkład finansowy władz publicznych Indii polega bowiem na dostarczaniu rudy żelaza jako takiej. Fakt, że w niektórych miesiącach okresu objętego dochodzeniem ruda żelaza była sprzedawana na rynku indyjskim po wyższej cenie niż na rynku światowym, jest kwestią, która dotyczy nie istnienia owego wkładu finansowego, lecz ewentualnie istnienia korzyści. Tymczasem, jak podkreślają same skarżące, istnienie wkładu finansowego i korzyści należy rozróżnić. Ponadto fakt, że podmiot gospodarczy mogący uzyskać wkład finansowy zdecyduje z niego nie skorzystać nie ma samo w sobie wpływu na istnienie tego wkładu.
- 119 Wreszcie nic nie wskazuje na to, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe zostały wprowadzone w celu uzyskania dochodów publicznych, co potwierdza analiza, zgodnie z którą poprzez sporne środki podatkowe i cenowe władze publiczne Indii usiłowały wdrożyć politykę zmierzającą do zapewniania dostaw rudy żelaza na rynku indyjskim.
- 120 Zastrzeżenie pierwsze należy zatem oddalić.
- 121 W ramach drugiego zastrzeżenia skarżące podnoszą, że art. 3 pkt 1 lit a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego należy interpretować w ten sposób, że aby uznać dane działanie władz publicznych względem osób lub podmiotów na rynku krajowym za „powierzenie” podmiotowi prywatnemu wykonywania określonych funkcji w rozumieniu tego przepisu, wymagana jest koniecznie rola bardziej aktywna niż zwykle zachęcanie ze strony władz publicznych. Zdaniem skarżących w niniejszym przypadku nie miało to miejsca.
- 122 W tym względzie skarżące twierdzą, że badając, czy wsparcie udzielane przez władze publiczne Indii przemysłowi krajowemu rozpatrywanego produktu stanowiło rzeczywiście cel polityki rządowej, a nie jedynie efekt uboczny wykonywania przez nie ogólnych uprawnień regulacyjnych, Komisja oparła się na błędnym kryterium prawnym. Komisja powinna była bowiem zbadać, czy dostawa rudy żelaza przez przedsiębiorstwa wydobywcze z Indii na rzecz przemysłu była „nieumyślna” lub czy stanowiła ona zwykle „następstwo regulacji prawa publicznego” według brzmienia sformułowań użytych w pkt 114 sprawozdania organu apelacyjnego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjętego w dniu 20 lipca 2005 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Dochodzenie w sprawie ceł wyrównawczych dotyczących pochodzących z Korei półprzewodników dla pamięci RAM dynamicznej (DRAM)” (WT/DS 296/AB/R).
- 123 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zastrzeżenia.
- 124 Przede wszystkim, jeśli chodzi o argument skarżących, wedle którego władze publiczne Indii nie odgrywały bardziej aktywnej roli niż zwykle zachęcanie, wystarczy stwierdzić, że przyjmując rozpatrywane ograniczenia wywozowe w konkretnym kontekście, charakteryzującym się istnieniem znaczących inwestycji początkowych i wysokich kosztów stałych, które nie pozwoliły indyjskim przedsiębiorstwom wydobywczym na zmniejszenie ich produkcji, władze te ograniczyły swobodę działania tych przedsiębiorstw poprzez ograniczanie w praktyce ich zdolności do decydowania o rynku, na którym sprzedają one produkty.

- 125 W tym względzie skarżące nie przedstawiły żadnego argumentu podającego w wątpliwość analizę przeprowadzoną przez Komisję. W istocie okoliczności, że władze publiczne Indii ustanowiły i w sposób ciągły dostosowywały rozpatrywane ograniczenia wywozowe, aby upewnić się, by za pomocą tych ograniczeń został osiągnięty zamierzony cel, nie można uznać za zwykłą zachętę względem krajowych producentów rudy żelaza. Przeciwnie, owe działania ze strony władz publicznych Indii skłoniły producentów do sprzedaży swoich produktów na rynku indyjskim.
- 126 W tym względzie należy zauważyć, że choć delegacja jest zazwyczaj przeprowadzana w sposób formalny, może ona również być nieformalna i że mogą istnieć inne środki niż delegacja, zarówno formalne, jak i nieformalne, które mogą być wykorzystane przez władze publiczne do tego samego celu, jak wskazano w pkt 110 sprawozdania Organu Apelacyjnego w sporze „USA – DRAM” (zob. pkt 122 powyżej).
- 127 W niniejszej sprawie okoliczność, że władze publiczne Indii wprowadziły ograniczenia wywozowe w odniesieniu do rudy żelaza i dostosowywały je w sposób ciągły w celu zapewnienia osiągnięcia takiego samego rezultatu, jaki miałyby miejsce, gdyby same dostarczały rudę żelaza na indyjskim rynku, stanowi tego rodzaju delegację nieformalną. W konsekwencji, stwierdzając powyższe, Komisja rzeczywiście ustaliła, że owe władze publiczne odegrały aktywną rolę, która nie mogła zostać zrównana ze zwykłym zachęcaniem.
- 128 Wynika stąd, że twierdzenie skarżących, wedle którego władze publiczne Indii ograniczały się do zwykłego zachęcania i nie odgrywały aktywnej roli, jest oparte na nieprawidłowej wykładni zaskarżonego rozporządzenia.
- 129 Zastrzeżenie drugie należy zatem oddalić.
- 130 W ramach trzeciego zastrzeżenia skarżące podnoszą, że Komisja dokonała błędnej oceny, czy rozpatrywane ograniczenia wywozowe stanowiły działanie „powierzenia” podmiotowi prywatnemu wykonywania funkcji, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i)–(iii) rozporządzenia podstawowego, opierając się wyłącznie na reakcjach zainteresowanych przedsiębiorstw i na wpływie tych ograniczeń na rynek. Zdaniem skarżących Komisja powinna była zbadać jedynie konkretne środki podjęte przez władze publiczne Indii, bez uwzględnienia skutków tych środków na rynku indyjskim.
- 131 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zastrzeżenia.
- 132 Teza popierana przez skarżące w ramach niniejszego zastrzeżenia opiera się również na błędnym odczytaniu zaskarżonego rozporządzenia. Jak wynika z pkt 112–116 powyżej, Komisja nie opiera się wyłącznie na reakcjach przedsiębiorstw dotkniętych ograniczeniami wywozowymi oraz na wpływie tych ograniczeń na rynek indyjski. Komisja zbadała działania władz publicznych Indii, a także związek między ich wyraźną polityką a zachowaniem podmiotów prywatnych. Konkretnie środki wdrożone przez owe władze publiczne, które zostały uwzględnione w tej analizie, stanowią nie tylko akty prawne ustanawiające rozpatrywane ograniczenia wywozowe, ale również ciągły nadzór rynku i ciągłe badanie skutków tych ograniczeń wywozowych, a także wprowadzone w związku z tym zmiany rozpatrywanych ograniczeń wywozowych w celu zapewnienia, by zamierzony cel został osiągnięty. Tak więc skarżące niesłusznie twierdzą, że Komisja oparła swoją analizę wyłącznie na reakcjach przedsiębiorstw dotkniętych wskazanymi ograniczeniami oraz na wpływie tych ograniczeń na rynek.
- 133 Argumenty skarżących w tym względzie, odnoszące się do orzecznictwa organu ds. rozstrzygania sporów WTO, na które powołują się one w sposób ogólny w ramach pierwszej części zarzutu pierwszego, nie mogą podważyć całości powyższych rozważań. Okoliczności faktyczne lub kwestie prawne stanowiące sedno trzech sporów, które wskazują, nie są porównywalne z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy, w związku z czym odesłania te nie są istotne w jej ramach.

- 134 Po pierwsze, w odniesieniu do sporu „Stany Zjednoczone – Ograniczenia wywozowe” (zob. pkt 110 powyżej) – sprawa ta dotyczyła kwestii, czy ustawodawstwo Stanów Zjednoczonych w dziedzinie celów wyrównawczych, które wedle Kanady zrównywało działania regulacyjne władz publicznych ograniczające wywóz towarów – a więc ograniczenie wywozowe – z „wkładem finansowym” w rozumieniu art. 1.1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów, było zgodne z tym przepisem. W związku z tym spór nie dotyczył konkretnych ograniczeń wywozowych badanych w świetle deklaracji politycznych odnoszących się do celu polegającego na zapewnieniu dostaw danego produktu na rynku wewnętrznym w celu wsparcia określonego przemysłu.
- 135 Po drugie, w odniesieniu do sprawozdania zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjętego w dniu 16 listopada 2012 r. w ramach sporu „Chiny – Cła wyrównawcze i cła antydumpingowe dotyczące walcowanej stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych pochodzącej ze Stanów Zjednoczonych” (WT/DS 414/R), potwierdzonego w sprawozdaniu Organu Apelacyjnego, dotyczącego ograniczeń przywozowych w drodze porozumień w sprawie samoograniczenia – związek pomiędzy działaniem władz publicznych a podnoszonym wkładem finansowym nie był porównywalny ze związkiem stwierdzonym w niniejszej sprawie w odniesieniu do rodzaju i charakteru rozpatrywanego wkładu finansowego w tym sporze. W tamtej sprawie Chińska Republika Ludowa stwierdziła bowiem, że porozumienia w sprawie samoograniczenia limitujące przywóz do Stanów Zjednoczonych rozpatrywanego produktu doprowadziły do przeniesienia dóbr krajowych nabywców tego produktu na rzecz przemysłu krajowego wytwarzającego ów produkt, co może zostać uznane za wkład finansowy w rozumieniu art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) porozumienia w sprawie subsydiów, biorąc pod uwagę wpływ środka na podmioty prywatne, który skłonił je do przeniesienia środków pieniężnych poprzez zapłatę wyższych cen. Zespół orzekający utworzony w ramach tego sporu uznał, iż fakt, że środek władz publicznych tego rodzaju jak środek na granicy ma pośredni wpływ na wzrost cen na rynku, nie może prowadzić do stwierdzenia, że poprzez ów środek władze publiczne zobowiązały prywatnych nabywców do bezpośredniego przeniesienia środków finansowych dla przemysłu sprzedającego te towary na danym rynku lub że im to nakazały.
- 136 Po trzecie, w odniesieniu do sprawozdania zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjętego w dniu 16 stycznia 2015 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Środki wyrównawcze wobec niektórych wyrobów przywożonych z Chin” (WT/DS 437/R) – sprawa ta dotyczyła art. 11.3 porozumienia w sprawie subsydiów, który dotyczy badania dowodów przedstawionych przez przemysł krajowy celem ustalenia, czy są one wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia antysubsydyjnego, w owej sprawie w Stanach Zjednoczonych.
- 137 Zespół orzekający uznał, że spór dotyczył kwestii, czy organ dochodzeniowy działał w sposób zgodny z art. 11.2 i 11.3 porozumienia w sprawie subsydiów, gdy wszczął dochodzenie antysubsydyjne w oparciu o twierdzenia i dowody wskazujące, że istnieje wkład finansowy, ze względu na ograniczenia wywozowe stosowane przez władze publiczne innego państwa i na wpływ tych ograniczeń na ceny krajowe w tym państwie. Tymczasem w ramach owego sporu skarga nie zawierała żadnego dowodu dotyczącego monitorowania i dostosowań rozpatrywanych ograniczeń.
- 138 Z powyższego wynika, że z uwagi na sytuację ocenianą przez zespół orzekający w owym sporze sprawozdanie sporządzone w jego ramach nie ma zasadniczo znaczenia w ramach niniejszej sprawy, w której stwierdzenie powierzenia producentom rudy żelaza dostaw ich produktów na rynku wewnętrznym opiera się nie tylko na samych ograniczeniach wywozowych oraz na istnieniu szczególnej polityki wsparcia przemysłu stali, lecz również na szeregu dowodów dostosowywania środków w sposób ciągły zmierzającego do osiągnięcia owego celu.
- 139 Ponadto skarżące uważają, że błędne są wnioski wyciągnięte przez Komisję z jednej strony w motywie 186 zaskarżonego rozporządzenia, dotyczące wpływu polityki władz publicznych Indii na rynek indyjski, w którym wskazała ona, że polityka ta doprowadziła do „ogromnego spadku” wielkości wywozu rudy żelaza, podczas gdy od czasu wprowadzenia rozpatrywanych ograniczeń wywozowych, tj. w latach 2007–2008 i w roku 2015 indyjska produkcja rudy żelaza spadła w większym stopniu niż

wywóz, a z drugiej strony w motywie 190 tego rozporządzenia, w którym Komisja wskazała zasadniczo, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe doprowadziły do nadwyżek podaży rudy żelaza na indyjskim rynku krajowym, podczas gdy nadprodukcja została zmniejszona o ponad połowę w tym samym okresie.

- 140 W tym względzie należy wskazać z jednej strony, że prawdą jest, iż dane liczbowe zawarte w motywach 183 i 184 zaskarżonego rozporządzenia wykazują, że indyjska produkcja rudy żelaza spadła w latach 2007–2015. Niemniej jednak produkcja ta zawsze wykazywała nadwyżki w stosunku do konsumpcji rudy żelaza w Indiach w tym samym okresie, w związku z czym pomimo spadku owej produkcji była one stale utrzymywana na poziomie wystarczającym na pokrycie konsumpcji wewnętrznej, co było zgodne z celami realizowanymi przez władze publiczne Indii w ramach wprowadzenia rozpatrywanych ograniczeń wywozowych.
- 141 Z drugiej strony należy wskazać, że krajowa konsumpcja rudy żelaza prawie stale rosła od czasu wprowadzenia owych ograniczeń i dodatkowa konsumpcja objęła rudę żelaza produkowaną w Indiach, ponieważ przywóz tego produktu pozostawał na tym samym poziomie. Jako że produkcja rudy żelaza zmniejszyła się w tym samym okresie, to z uwagi na wyższe ceny stosowane na rynku światowym fakt, że ów wzrost konsumpcji krajowej został całkowicie pokryty przez krajową produkcję rudy żelaza w Indiach, wydaje się stanowić paradoks, ponieważ, w niezakłóconej sytuacji rynkowej, uwzględniając poziom cen rudy żelaza na rynku światowym, bardziej opłacalny dla producentów indyjskich tego minerału byłby wywóz ich produktów, niż ich sprzedaż na rynku krajowym.
- 142 Ponadto skarżące nie uwzględniają faktu, że spadek krajowej produkcji rudy żelaza w Indiach wynikał z orzeczeń sądowych w sprawie zamknięcia kopalni z powodu nielegalnych czynności wydobywczych i naruszeń z zakresu ochrony środowiska w niektórych stanach Indii, jak wskazała Komisja w motywie 187 zaskarżonego rozporządzenia. Fakt, że nadwyżka produkcji rudy żelaza w Indiach – czyli na podstawie pkt 190 wspomnianego rozporządzenia nadwyżka produkcji krajowej w porównaniu z łączną krajową konsumpcją oraz wywozem pomniejszonym o przywóz – spadła w wyniku wskazanego zamknięcia kopalń, nie podważa stwierdzenia Komisji dotyczącego nadprodukcji na rynku, ponieważ nadprodukcja ta istniała przez cały rozpatrywany okres.
- 143 W związku z tym należy oddalić zastrzeżenie trzecie i w konsekwencji pierwszą część zarzutu pierwszego w całości.

– *W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej pomylenia, przy stosowaniu art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, pojęć „wkładu finansowego” w rozumieniu tego przepisu i „korzyści” w rozumieniu pkt 2 tego artykułu*

- 144 Skarżące podniosły, że Komisja naruszyła art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego oraz dopuściła się oczywistego błędu, myląc pojęcie „wkładu finansowego” w rozumieniu pkt 1 wspomnianego art. 3 z pojęciem „korzyści” w rozumieniu pkt 2 tego artykułu. W tym względzie podnoszą one, po pierwsze, że owe pojęcia dotyczą dwóch odrębnych aspektów prawnych, które łącznie umożliwiają ustalenie, czy zostało zastosowane subsydlum, oraz po drugie, że w celu wykazania istnienia wkładu finansowego nie ma potrzeby odwoływania się do pojęcia „kwoty niższej od odpowiedniego wynagrodzenia”, zawartego w art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego, który dotyczy obliczenia korzyści przyznanej beneficjentowi wkładu finansowego. W związku z tym krytykują one fakt, że w zaskarżonym rozporządzeniu cała analiza Komisji dotycząca podnoszonego przez nią istnienia działań władzy publicznej polegających na „powierzeniu” indyjskim producentom rudy żelaza dostaw tej rudy dla przemysłu krajowego rozpatrywanego produktu była związana z jedną kwestią, a mianowicie tym, czy indyjscy producenci rudy żelaza dostarczali ten minerał „za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia” przemysłowi krajowemu rozpatrywanego produktu, podczas gdy kwestia ta ma znaczenie jedynie odnośnie do tego, czy beneficjentom domniemanej dostawy towarów została przyznana korzyść.

- 145 Na poparcie tej części zarzutu skarżące powołują się na sprawozdanie organu apelacyjnego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjęte w dniu 23 marca 2012 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi – druga skarga” (WT/DS 353/AB/R) oraz sprawozdanie zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjęte w dniu 11 kwietnia 2005 r. w ramach sporu „Korea – Środki wpływające na handel statkami handlowymi” (WT/DS 273/R).
- 146 Komisja, wspierana przez interwenienta, podważa zasadność tej części zarzutu.
- 147 Należy wskazać na wstępie, że jak wynika z motywów 181–219 zaskarżonego rozporządzenia, zawartych w części tego rozporządzenia poświęconej badaniu istnienia wkładu finansowego, Komisja dokonała szczegółowej analizy zmian na indyjskim rynku rudy żelaza. W motywie 190 tego rozporządzenia Komisja wskazała, że „niezależnie od obniżenia produkcji rudy żelaza rynek indyjski wykaz[ywał] stałą i nieracjonalną nadwyżkę w porównaniu z łączną krajową konsumpcją oraz wywozem pomniejszonym o przywóz”, co „prowadzi[ło] [...] do nadwyżki podaży rudy żelaza na rynku krajowym, zgodnie z celami i założeniami rządu Indii”. W motywie 192 tego rozporządzenia Komisja wskazała, że „celem podatku eksportowego nałożonego na rudę żelaza nie było całkowite powstrzymanie wywozu, ale obniżenie go, przy jednoczesnym zwiększeniu dostępności tego [minerału] na rynku krajowym”.
- 148 Po dokonaniu tych stwierdzeń Komisja w motywie 200 zaskarżonego rozporządzenia wskazała, że przeanalizowała ewentualny wpływ nadwyżki podaży rudy żelaza wywołanej spornymi ograniczeniami wywozu na ceny krajowe rudy żelaza w Indiach.
- 149 Z powyższego wynika, że w ramach swojej analizy w przedmiocie istnienia wkładu finansowego Komisja, dopiero po stwierdzeniu, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe doprowadziły do nadwyżki podaży rudy żelaza na rynku indyjskim, dokonała, poza badaniem rynku, analizy ewentualnego wpływu tych ograniczeń na ceny krajowe rudy żelaza w Indiach.
- 150 Następnie, jak wynika z całościowej lektury motywów 230–271 zaskarżonego rozporządzenia, objętych tytułem „Korzyść”, Komisja przeprowadziła pogłębioną analizę kryterium korzyści, który znacznie różni się od jej analizy dotyczącej istnienia wkładu finansowego, co skarżące przyznały podczas części ustnej postępowania w odpowiedzi na pytanie Sądu.
- 151 Ponadto należy wskazać, że odesłanie przez skarżące do orzecznictwa organu ds. rozstrzygania sporów WTO opiera się na cytatach wyrwanych z kontekstu. Po pierwsze, co się tyczy sprawozdania organu ds. rozstrzygania sporów „Stany Zjednoczone – Duże cywilne statki powietrzne (druga skarga)” (zob. pkt 145 powyżej) należy zauważyć, że w sprawozdaniu zespołu orzekającego w tej sprawie stwierdzono w dniu 31 marca 2011 r. (WT/DS 353/R), iż zespół orzekający uznał konieczność przeprowadzenia nowego badania celem sprawdzenia, czy sporne środki w owej sprawie stanowiły „wkład finansowy” w rozumieniu art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (i) porozumienia w sprawie subsydiów. Owo nowe badanie obejmowało ustalenie, czy usługi świadczone w ramach zamówień publicznych były wykonywane z korzyścią dla podmiotów, które za nie płaciły (władze publiczne), czy też dla podmiotów, które otrzymywały płatność z tytułu usług. Po przeprowadzeniu tego nowego badania zespół orzekający stwierdził, że przedmiotowe usługi były świadczone z korzyścią dla osoby, która otrzymała płatność z tytułu ich świadczenia, a nie na korzyść organów publicznych, które za nie płaciły, i z tej przyczyny wystąpił „wkład finansowy” w rozumieniu tego przepisu.
- 152 W sprawie tej przeprowadzenie takiego badania uniemożliwiło odróżnienie kwestii, czy miał miejsce wkład finansowy, od kwestii, czy zaistniała korzyść, w związku z czym gdyby stwierdzono istnienie korzyści władz publicznych, z definicji brak byłoby wkładu finansowego i odwrotnie. W związku z tym organ apelacyjny odrzucił to badanie, uznając, że podejście przyjęte przez zespół orzekający wiązało się z ryzykiem zmieszania obydwu odrębnych elementów definicji subsydium zawartych w art. 1.1 porozumienia w sprawie subsydiów.

153 Po drugie, w tym samym duchu, w ramach sporu „Korea – Statki handlowe” (zob. pkt 145 powyżej) fragmenty sprawozdania zespołu orzekającego w tym sporze przytoczone przez skarżące dotyczą sytuacji, w których Unia uznała za dowód „powierzenia” lub „nakazania” ze strony koreańskich władz publicznych fakt, że instytucje finansowe brały udział w restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw zamiast dążenia do zwiększenia swoich wpływów, w szczególności poprzez likwidację tych przedsiębiorstw. W tej sytuacji, mimo że podniesionym wkładem finansowym była restrukturyzacja, „korzyść” istniałaby jedynie wówczas, gdyby owa restrukturyzacja nie została przeprowadzana w okolicznościach odpowiadających normalnym warunkom rynkowym. W związku z tym nie było możliwości oddzielenia oceny istnienia wkładu finansowego od oceny istnienia korzyści.

154 Ponadto należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie, w odróżnieniu od sytuacji rozpatrywanej w obu sporach powołanych przez skarżące (zob. pkt 145 powyżej), fakt usunięcia z analizy, której Komisja dokonała w odniesieniu do istnienia wkładu finansowego, stwierdzeń dotyczących wpływu ograniczeń wywozowych na ceny na rynku indyjskim, a mianowicie stwierdzeń, których znaczenie w ramach badania dotyczącego istnienia wkładu finansowego zostało zakwestionowane przez skarżące, nie zmienia w żaden sposób tej analizy Komisji, wedle której rozpatrywane ograniczenia wywozowe powodują zwiększenie dostaw rudy żelaza na rynku indyjskim, uznawanych przez Komisję za równoważne dostawom rudy żelaza.

155 W związku z tym należy oddalić drugą część zarzutu pierwszego i w konsekwencji zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego

156 W zarzucie trzecim, który składa się z dwóch części, skarżące podniosły posiłkowo w stosunku do zarzutu pierwszego, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego poprzez stwierdzenie, że rozpatrywane subsydlum było szczególne. W tym względzie skarżące powołują się na sprawozdanie organu apelacyjnego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjęte w dniu 25 marca 2011 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze wobec niektórych wyrobów przywożonych z Chin” (WT/DS 379/AB/R).

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej braku szczególnego charakteru subsydlum polegającego na dostawie rud żelaza

157 W ramach pierwszej części niniejszego zarzutu skarżące twierdzą, że ruda żelaza stanowi surowiec dla żelaza i stali, dwóch składników powszechnie wykorzystywanych w gospodarce. W związku z tym nie jest możliwe zidentyfikowanie i dokładne określenie liczby znanych i konkretnych przedsiębiorstw lub sektorów w Indiach, które mogą być potencjalnymi beneficjentami zwiększenia podaży rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia na rynku indyjskim. Ponadto beneficjentem dostaw rudy żelaza w Indiach jest nie tylko sektor przemysłu stali, jako że mają one znaczenie dla innych ważnych sektorów, takich jak sektor cementu, oczyszczania węgla i żelazostopów.

158 Komisja, wspierana przez interwenienta, podważa zasadność tej części zarzutu.

159 Z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja zbadała, czy podatek eksportowy od rudy żelaza i DFP spełniały trzecią i ostatnią przesłankę wymaganą dla stwierdzenia istnienia subsydlum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych, a mianowicie jego „szczegółność” w rozumieniu art. 4 rozporządzenia podstawowego.

- 160 W tym względy Komisja stwierdziła w motywie 272 zaskarżonego rozporządzenia, że w odniesieniu do towarów objętych rozpatrywanymi środkami środki te dawały korzyść jedynie przemysłowi stali, czyli jednej określonej gałęzi przemysłu, i uznała, że nie jest wymagane, by subsydium było ponadto ograniczone do podgrupy danej gałęzi przemysłu, aby mogło ono zostać uznane za szczególne. Natomiast w przeciwieństwie do niektórych innych surowców, takich jak ropa naftowa, gaz lub woda, lecz podobnie jak drewno, ruda żelaza, w szczególności ruda wysokiej jakości, nie może być wykorzystywana przez nieokreśloną liczbę gałęzi produkcji, lecz jest używana przez ograniczoną liczbę podmiotów lub gałęzi przemysłu, a w szczególności przez przemysł produkcji rur z żeliwa ciągliwego. Komisja powołała się w tym względy na sprawozdanie organu apelacyjnego ds. rozstrzygania sporów WTO przyjęte w dniu 19 grudnia 2014 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Środki wyrównawcze wobec przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali węglowej (WT/DS 436/AB/R).
- 161 Należy zauważyć, podobnie jak czyni to Komisja, że istotną kwestią jeśli chodzi o ustalenie, czy rozpatrywane ograniczenia eksportowe mogą stanowić subsydia „szczególne” w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie jest pytanie, czy żeliwo i stal są powszechnie stosowane w całej gospodarce, lecz pytanie, czy ruda żelaza jest powszechnie stosowana w całej gospodarce.
- 162 Jedynymi przedsiębiorstwami, które korzystają z ograniczeń wywozowych dotyczących rudy żelaza, są bowiem indyjskie przedsiębiorstwa wykorzystujące rudę żelaza w produkcji kolejnego szczebla, a mianowicie w ramach przemysłu stali. Fakt, że ruda żelaza jest materiałem podstawowym w przemyśle stali, nie oznacza, że stanowi ona podstawowy materiał dla gospodarki indyjskiej jako całości, jak woda, ropa naftowa i gaz, które są stosowane przez nieokreśloną liczbę sektorów i przedsiębiorstw. Ruda żelaza nie może być zatem porównana z owymi innymi surowcami.
- 163 Ponadto nawet jeśli rozpatrywane ograniczenia wywozowe mogą być pośrednio korzystne dla przedsiębiorstw działających na kolejnym szczeblu obrotu względem przemysłu stali, wykorzystujących żelazo i stal, ponieważ przemysł ten przenosi na owe przedsiębiorstwa korzyść związaną z subsydiowaniem dostaw rudy żelaza, nie może to skutkować tym, że wspieranie samego przemysłu stali nie zostanie uznane za szczególne w rozumieniu rozporządzenia podstawowego.
- 164 Ponadto fakt, że subsydium jest korzystne dla całego przemysłu, nie oznacza, iż nie może ono być traktowane jako subsydium „szczególne” w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie bowiem z tym przepisem subsydiowanie może być szczególne nie tylko dla przedsiębiorstwa, ale również dla „przemysłu bądź grupy przedsiębiorstw lub gałęzi przemysłu”.
- 165 W odniesieniu do argumentu skarżących, wedle którego inne ważne sektory, takie jak sektor cementu, oczyszczania węgla i żelazostopów również mają znaczenie, należy zauważyć, że opiera się on na zwykłych twierdzeniach, a skarżące nie przedstawiły wskazań dotyczących znaczenia konsumpcji tych innych sektorów przemysłowych, w związku z czym nie można wykluczyć, że konsumpcja ta jest bardzo niewielka.
- 166 W każdym wypadku należy zauważyć, że zgodnie ze sprawozdaniem zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO w sporze „Stany Zjednoczone – Niektóre wyroby płaskie ze stali – Indie” (WT/DS 436/R), potwierdzonym w zakresie dotyczącym aspektu szczególności sprawozdaniem organu apelacyjnego w tym samym sporze (WT/DS 436/AB/R) (zob. pkt 160 powyżej), również dotyczącym środków przyjętych przez władze publiczne Indii w zakresie rudy żelaza, subsydiowanie dotyczące tego minerału można uznać za szczególne
- 167 W sprawozdaniu tym zespół orzekający stwierdził, że „ponieważ zostało wykazane, że możliwość korzystania z subsydiów jest ograniczona, to subsydium jest szczególne w rozumieniu art. 2 porozumienia w sprawie subsydiów” oraz że „jeżeli taka możliwość jest ograniczona do tego, że jedynie niektóre przedsiębiorstwa mogą wykorzystywać produkt subsydiowany, subsydium jest szczególne”.

168 Należy zatem uznać, że w niniejszym przypadku środki władz publicznych Indii, które odnoszą się wyłącznie do rudy żelaza są „szczególne” w rozumieniu art. 4 rozporządzenia podstawowego, jak orzekł już organ ds. rozstrzygania sporów WTO w odniesieniu do art. 2 porozumienia w sprawie subsydiów. Z tego względu pierwszą część zarzutu trzeciego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej braku szczególnego charakteru subsydium w postaci podatku eksportowego od rudy żelaza

169 W ramach drugiej części niniejszego zarzutu skarżące podniosły, że w Indiach istnieje bardzo wiele podatków eksportowych. W konsekwencji gałęzie przemysłu mogące korzystać z polityki wsparcia dla przemysłu na kolejnym szczeblu obrotu prowadzone, jak podniesiono, przez władze publiczne Indii poprzez zespół ograniczeń wywozowych, są niezliczone. W związku z tym Komisja nie mogła stwierdzić szczególnego charakteru rozpatrywanych ograniczeń wywozowych bez przeprowadzenia analizy innych podatków wywozowych w Indiach oraz możliwych interwencji władz publicznych związanych z innymi podatkami.

170 Komisja, wspierana przez interwenienta, podważa zasadność tej części zarzutu.

171 Należy stwierdzić, że druga część tego zarzutu opiera się na podniesionym istnieniu w Indiach podatków eksportowych dotyczących wielu produktów. Należy wskazać, po pierwsze, że rozpatrywane ograniczenia wywozowe obejmują nie sam podatek wywozowy, lecz składają się z dwóch środków, a mianowicie z podatku eksportowego od rudy żelaza i z DFP, i że obydwa te środki stanowią realizację polityki władz publicznych Indii zmierzającej do subsydiowania indyjskiego przemysłu stali.

172 Po drugie, przy założeniu, że władze publiczne Indii wprowadziły wiele subsydiów opartych na mechanizmie ukierunkowanych ograniczeń wywozowych zmierzających do wspierania różnych sektorów przemysłu, należy uznać, że wymóg szczególności odnosi się do każdego z tych subsydiów z osobna, a nie do okoliczności, iż władze publiczne miałyby stosować subsydia jedynie w ograniczonym stopniu.

173 W związku z tym wystarczy, aby Komisja dokonała analizy pod kątem subsydialności charakteru przedmiotowych środków, w szczególności podatku eksportowego nałożonego na rudę żelaza, bez konieczności badania również innych podatków wywozowych dotyczących innych produktów. Jak wskazała Komisja, podatek wywozowy został pomyślany w sposób autonomiczny, dotyczy różnych produktów i może stanowić korzyść dla różnych podmiotów gospodarczych, w związku z czym tylko analiza każdego podatku eksportowego z osobna pozwala ustalić, czy stanowi on subsydlum szczególne.

174 W każdym wypadku skarżące nie wykazały w żaden sposób, że sporne ograniczenia dotyczące rudy żelaza stanowią część horyzontalnej polityki wsparcia wszystkich gałęzi przemysłu indyjskiego w sektorach kolejnego szczebla produktów objętych porównywalnymi środkami.

175 W związku z powyższym należy oddalić drugą część zarzutu trzeciego jako bezzasadną i tym samym oddalić zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 3 pkt 2, art. 6 lit. d) i art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

176 Zarzut czwarty, który dzieli się na dwie części i który, jak zarzut trzeci, został przedstawiony tytułem pomocniczym w stosunku do zarzutu pierwszego, dotyczy ocen zawartych w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczących istnienia korzyści.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia art. 3 pkt 2 i art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego

- 177 Aby móc zbadać tę część zarzutu, na wstępie należy przypomnieć, że art. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi, iż subsydlum uważa się za zaistniałe, jeżeli spełnione są warunki określone w pkt 1 i 2, a mianowicie jeżeli istnieje „wkład finansowy” władz publicznych kraju pochodzenia lub wywozu oraz zostaje w ten sposób przyznana „korzyść”. Artykuły 6 i 7 wspomnianego rozporządzenia określają szczegółowe warunki obliczania „korzyści” odbiorcy. Wreszcie art. 15 tego rozporządzenia stanowi w ust. 1 akapit drugi, że nie nakłada się środków wyrównawczych w szczególności wtedy, gdy wykazano, że subsydlum nie przynosiła żądanej korzyści eksporterom.
- 178 W ramach pierwszej części zarzutu skarżące przedstawiają dwa zastrzeżenia. W zastrzeżeniu pierwszym, dotyczącym naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, skarżące podnoszą tytułem głównym, że obliczenie korzyści dokonane przez Komisję wykazało, że przez pięciu z dwunastu miesięcy okresu objętego dochodzeniem spółka Jindal Saw zapłaciła kwotę wyższą od odpowiedniego wynagrodzenia za rudę żelaza, którą nabyła, w tym znaczeniu, iż zapłaciła cenę wyższą od ceny odniesienia przyjętej przez Komisję. Ponadto marża subsydiowania spadła po okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym zaktualizowane obliczenie wykazałoby prawdopodobnie „korzyść ujemną”. W konsekwencji skarżące uważają, że Komisja nie powinna była uznać, iż na rzecz spółki Jindal Saw została przyznana korzyść.
- 179 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zastrzeżenia.
- 180 W tej kwestii należy wskazać, że z samego brzmienia art. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, iż kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, „których istnienie stwierdzono w okresie prowadzenia dochodzenia w sprawie subsydiowania”. Wynika z tego, że przy ocenie korzyści powinien być brany pod uwagę cały okres objęty dochodzeniem. Oznacza to w szczególności – gdy chodzi, jak w niniejszej sprawie, o wkład finansowy dotyczący towarów, których ceny są zmienne – że istotną kwestią jest to, czy korzyść została przyznana z uwzględnieniem okresu objętego dochodzeniem jako całości, a nie to, czy korzyść była przyznawana w każdym momencie tego okresu. Z owego rozporządzenia nie wynika bowiem w żaden sposób, że aby sporny środek mógł zostać uznany za subsydlum, powinien on prowadzić do udzielania korzyści w sposób ciągły. Rozstrzygające w niniejszej sprawie jest zatem to, czy obliczenie korzyści dla całego okresu objętego dochodzeniem wykazało istnienie dodatniego marginesu subsydiowania na rzecz spółki Jindal Saw, jak wynika z motywu 265 zaskarżonego rozporządzenia.
- 181 Z tych samych względów związanych z faktem, że ceny rudy żelaza ulegają zmianie, dla oceny zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia pozostaje również bez znaczenia, że nowsze obliczenie może wskazywać, iż rozpatrywany wkład finansowy nie przynosił już korzyści producentom eksportującym w Indiach w danym momencie, ponieważ należy wziąć pod uwagę jedynie korzyść przyznaną w okresie objętym dochodzeniem.
- 182 Należy zatem stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie zostało prawidłowo oparte na stwierdzeniu, wedle którego rozpatrywany wkład finansowy doprowadził do powstania korzyści dla spółki Jindal Saw w okresie objętym postępowaniem, w związku z czym zastrzeżenie pierwsze nie jest zasadne.
- 183 W zastrzeżeniu drugim, podniesionym tytułem pomocniczym, skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego oraz że popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez wprowadzenie środków wyrównawczych, podczas gdy podniesione subsydlum nie zostało otrzymane przez spółkę Jindal Saw, ponieważ po okresie objętym dochodzeniem dokonała ona przywozu praktycznie całości rudy żelaza, którą nabyła, co Komisja sprawdziła. W związku z tym nie powinna ona była uznać, na podstawie stwierdzeń dotyczących okresu objętego dochodzeniem, że spółka Jindal Saw otrzyma subsydlum w najbliższej przyszłości, podczas gdy w momencie nałożenia środków wyrównawczych żadne subsydlum nie istniało.

- 184 W odniesieniu do perspektywy, w ramach której spółka Jindal Saw zaopatrzy się ponownie na rynku indyjskim, Komisja nie wykazała, że wysokość ceny rudy żelaza na rynku światowym stanowiła główną przyczynę, dla której spółka Jindal Saw nie zakupiła już rudy żelaza w Indiach, i że podwyżka cen na rynku światowym skłoniłaby ją do ponownego zakupu rudy żelaza na rynku indyjskim. W tym względzie skarżące wskazują, że spółka Jindal Saw powinna była zapłacić koszty transportu związane z przywozem rudy żelaza w celu dostarczenia jej do fabryki, co oznaczałoby, że przywóz rudy żelaza po australijskiej cenie franco statek (FOB) kosztuje więcej niż zaopatrzenie na rynku indyjskim. Ponadto Komisja nie mogła wykluczyć możliwości, że ceny na rynku światowym zmniejszą się w najbliższej przyszłości.
- 185 W odniesieniu do możliwości zastosowania w niniejszym przypadku art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego skarżące podnoszą, że zakres zastosowania tego przepisu w odniesieniu do jego drugiej hipotezy nie jest ograniczony do przypadków „subsydium jednorazowego i niepowtarzającego się”, jak twierdzi Komisja. W tym względzie skarżące odsyłają do sprawozdania zespołu orzekającego organu ds. rozstrzygania sporów WTO przyjętego w dniu 17 grudnia 2007 r. w ramach sporu „Japonia – Cła wyrównawcze dotyczące pochodzących z Korei chipów DRAM” (WT/DS 336/R).
- 186 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zastrzeżenia.
- 187 Zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie nakłada się środków wyrównawczych w szczególności wtedy, gdy wykazano, że subsydia nie przynoszą żądanej korzyści eksporterom.
- 188 W niniejszym przypadku, biorąc pod uwagę charakter rozpatrywanego wkładu finansowego, wynikająca z niego ze względu na zapłatę kwoty niższej od odpowiedniego wynagrodzenia za dostawę rudy żelaza korzyść może się różnić co do jej znaczenia, a nawet chwilowo przestać istnieć, ponieważ owa korzyść jest w praktyce zależna od cen rudy żelaza na rynku światowym, dla którego reprezentatywny jest rynek australijski, a które to ceny są zmienne. Należy jednak stwierdzić, że ograniczenia wywozowe, które stanowią ów wkład finansowy, są jako takie trwałe. W efekcie z ewentualnego braku korzyści w pewnym momencie nie wynikają żadne wskazania co do jej przyszłego istnienia. Uniemożliwienie wprowadzenia ceł wyrównawczych byłoby zatem niespójne, ponieważ w dniu, w którym powinny one być nałożone, wahania cen „odpowiednich” prowadziłyby do tymczasowego ustania korzyści, która została zgodnie z prawem stwierdzona dla okresu objętego dochodzeniem.
- 189 Jak bowiem podkreśliła Komisja, dopóki istnieją przepisy ustanawiające rozpatrywane ograniczenia wywozowe, nie można wykluczyć, że w najbliższej przyszłości ceny międzynarodowe znów wzrosną w reakcji na wahania popytu i podaży rudy żelaza na świecie lub że indyjskie ceny spadną, w związku z czym ponownie powstanie korzyść.
- 190 Wbrew temu, co twierdzą skarżące, sprawozdanie zespołu orzekającego w sporze „Japonia – DRAM” (zob. pkt 185 powyżej) nie popiera ich twierdzeń. Ów spór dotyczył bowiem niepowtarzających się subsydiów i powstało pytanie, czy subsydia te wywoływały nadal skutki w chwili wprowadzenia środków wyrównawczych. Jak zauważył zespół orzekający, nie należało uznać, że organ prowadzący dochodzenie miał obowiązek przeprowadzić nowe dochodzenie w chwili owego nałożenia, by potwierdzić ciągłość subsydiowania, którego istnienie stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem, co stałoby w sprzeczności z samym przedmiotem stosowania okresów objętych dochodzeniem.
- 191 W odniesieniu do kwestii, czy, jak twierdzą skarżący, do Komisji należy wykazanie z jednej strony, że odpowiednie poziomy cen rudy żelaza na rynku światowym i na rynku indyjskim stanowiły główną przyczynę, dla której spółka Jindal Saw przestała zaopatrywać się w rudę żelaza w Indiach, a z drugiej strony, że wzrost cen rudy żelaza na rynku światowym skłonił spółkę Jindal Saw do nabycia ponownie rudy żelaza, którą wykorzystywała na rynku indyjskim, należy zauważyć, iż niewątpliwie Komisja

powinna wykazać, że subsydlum istniało podczas okresu objętego dochodzeniem. Jednakże jeżeli po tym okresie beneficjent twierdzi, że dotacja przyznana już nie istnieje lub przynajmniej iż nie jest już beneficjentem, ciężar dowodu jest odwrócony.

192 W konsekwencji jeśli, tak jak w niniejszym przypadku, przedsiębiorstwo twierdzi, że nie dąży do zaopatrywania się w surowce po najlepszej cenie, jaką mogłoby uzyskać, co byłoby sprzeczne z jakąkolwiek logiką ekonomiczną, musi ono przynajmniej przedstawić przekonujące wyjaśnienia, aby potwierdzić tę okoliczność, czego skarżące nie uczyniły, ponieważ nie wyjaśniły, dlaczego spółka Jindal Saw miałyby zrezygnować z zaopatrywania się na rynku indyjskim, w sytuacji gdyby z uwagi na rozpatrywane ograniczenia wywozowe ceny rudy żelaza były znowu niższe od cen stosowanych na rynku światowym.

193 Mając na uwadze powyższe, należy oddalić również drugie zastrzeżenie pierwszej części zarzutu czwartego jako bezzasadne i tym samym pierwszą część omawianego zarzutu w całości.

– *W przedmiocie drugiej części zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji art. 15 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia*

194 W ramach drugiej części zarzutu czwartego, który obejmuje trzy zastrzeżenia, skarżące podnoszą, że obliczając w sposób błędny korzyść udzieloną, jak podniesiono, w wyniku rozpatrywanego wkładu finansowego, Komisja naruszyła art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego, a w konsekwencji w art. 15 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia.

195 Jak przypomniano w pkt 177 powyżej, zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego subsydlum uważa się za zaistniałe, jeżeli istnieje „wkład finansowy” władz publicznych oraz jeżeli zostaje w ten sposób przyznana „korzyść”. Artykuły 6 i 7 wspomnianego rozporządzenia określają szczegółowe warunki obliczania „korzyści” odbiorcy.

196 Co się tyczy wkładu finansowego w postaci dostarczenia towarów przez władze publiczne, art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego przewiduje w istocie, że owo dostarczenie wiąże się z przyznaniem korzyści, gdy jest dokonywane za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.

197 Przepis ów ustanawia zasady mające zastosowanie, gdy w kraju dostawy nie istnieją warunki rynkowe, które mogą być stosowane jako właściwe wskaźniki w celu określenia odpowiedniego poziomu wynagrodzenia dla danego produktu. W takim przypadku warunki istniejące w danym kraju zostają dostosowane na podstawie kosztów, cen i innych czynników rzeczywiście dostępnych w tym kraju poprzez właściwe kwoty, które odzwierciedlają normalne warunki rynkowe, względnie stosowane są warunki istniejące na rynku innego kraju lub na rynku światowym, które są dostępne dla odbiorców.

198 W niniejszej sprawie z motywów 230 i 231 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja ustaliła istnienie korzyści przyznanej odbiorcom, po pierwsze, obliczając średnią ważoną cenę zakupu rudy żelaza zakupionego w okresie objętym dochodzeniem przez dwóch indyjskich producentów eksportujących rozpatrywany produkt, którzy współpracowali podczas dochodzenia. Średnia ważona cena zakupu była obliczana miesięcznie, na podstawie ceny dostawy rudy żelaza z kopalni do zakładu w Indiach. Wspomniana cena nabycia obejmowała koszty transportu, które zostały uwzględnione w oparciu o średnie koszty transportu tych dwóch producentów eksportujących. Średnia cena zakupu została oparta na cenach i ilościach wskazanych w wykazie faktur za indywidualne transakcje przedłożonym przez dwa przedsiębiorstwa indyjskie przy zastosowaniu pewnych korekt uznanych za właściwe (zob. motywy 232, 254, 257 i 260 tego rozporządzenia), w szczególności w odniesieniu do średnich kosztów transportu, aby ustalić cenę zakupu rudy żelaza dostarczonej do zakładu.

- 199 Po drugie, Komisja ustaliła odpowiednią cenę odniesienia w celu ustalenia, poprzez porównanie, czy istnieje korzyść. W tym celu stwierdziwszy, że wszystkie transakcje na rynku indyjskim były objęte ograniczeniami wywozowymi w zakresie rudy żelaza i że nie było możliwe ustalenie, jakie byłyby ceny zakupu na tym rynku w braku tych ograniczeń, Komisja postanowiła odwołać się do warunków panujących na rynku innego kraju lub na światowym rynku, do których odbiorcy mieli dostęp, zgodnie z art. 6 lit. d) akapit drugi ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego (zob. motywy 235 i 240 zaskarżonego rozporządzenia).
- 200 W niniejszym przypadku Komisja postanowiła odnieść się do cen stosowanych w Australii, co nie zostało zakwestionowane w ramach niniejszej sprawy. W związku z brakiem wiedzy o cenach kopalni w Australii i uwzględniając fakt, że indyjskie ceny obejmowały koszty transportu z kopalni do fabryki, Komisja uznała za właściwe włączenie również kosztów transportu, które podlegałyby zapłacie przez australijskiego nabywcę rudy żelaza za przewóz z australijskiej kopalni, aby porównanie zostało przeprowadzone na tym samym poziomie handlu. Z uwagi na niedostępność odpowiednich danych koszty te zostały zastąpione kosztami transportu z kopalni do portu (zob. motyw 241 zaskarżonego rozporządzenia).
- 201 Po trzecie, na tej podstawie Komisja dokonała porównania „[średnich] indyjskich cen krajowych rudy żelaza dostarczonej z kopalni indyjskiej do zakładu w Indiach” (ale nie rozładowanej w zakładzie) z „australijskimi cenami krajowymi rudy żelaza dostarczonej z kopalni do portu” (ale nie rozładowanej w porcie) (zob. motyw 255 zaskarżonego rozporządzenia). Jej zdaniem różnica między tymi dwiema cenami zakupu pomnożona przez ilości rudy żelaza nabyte w okresie objętym dochodzeniem i wykorzystane do produkcji rozpatrywanego produktu stanowi uzyskaną przez indyjskich producentów tego produktu nabywających rudę żelaza na zakłóconym rynku indyjskim „oszczędność” w stosunku do ceny, jaką zapłaciliby w przypadku braku zakłóceń. Ta łączna kwota stanowi korzyść przyznaną indyjskim producentom przez władze publiczne Indii w okresie objętym dochodzeniem (zob. motywy 258, 259 i 261 owego rozporządzenia).
- 202 Po czwarte, przy określaniu stawki subsydium dla każdego indyjskiego producenta współpracującego w ramach dochodzenia Komisja porównała całkowitą kwotę subsydium uzyskaną w stosunku do łącznego obrotu uzyskanego dla rozpatrywanego produktu w okresie objętym dochodzeniem zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że subsydium przyniosło korzyść całej produkcji rozpatrywanego produktu, a nie tylko produkcji przeznaczonej do wywozu (zob. motyw 262 zaskarżonego rozporządzenia). Stopa subsydiowania w odniesieniu do spółki Jindal Saw została ustalona na 3,91% (zob. motyw 271 tego rozporządzenia).
- 203 W ramach pierwszego zastrzeżenia skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego poprzez ustalenie korzyści udzielonej spółce Jindal Saw bez oparcia się na rzeczywistych kosztach przedstawionych przez tę instytucję w formie „ceny wraz z kosztami wyładunku”, która obejmuje cenę zakupu rudy żelaza oraz koszty transportu z kopalni do fabryk w Indiach. Według skarżących Komisja nie mogła oprzeć się na średniej cenie zakupu obejmującej „standardowy średni ważony koszt transportu z kopalni do zakładu” w Indiach.
- 204 Komisja, popierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zarzutu, twierdząc, po pierwsze, że celem obliczenia średniej ceny zakupu rudy żelaza w Indiach włącznie z kosztami transportu ustalonymi na podstawie przeciętnych kosztów transportu poniesionych przez dwóch indyjskich producentów eksportujących współpracujących w toku dochodzenia było ustalenie, jaka byłaby cena rudy żelaza z jakiegokolwiek kopalni w Indiach. Po drugie, podniosła ona, że w ramach porównania z odpowiednią ceną odniesienia stosowaną poza granicami Indii każda inna metoda prowadziłaby do tworzenia sztucznych korzyści lub strat dla tych producentów eksportujących, w zależności od rzeczywistych kosztów logistycznych i odległości ich zakładów lub kopalń, w których zaopatrują się one w rudę żelaza.

- 205 Należy zatem zbadać, czy w niniejszym przypadku Komisja mogła zgodnie z prawem stwierdzić wystąpienie korzyści dla każdego z dwóch indyjskich producentów eksportujących, którzy współpracowali w dochodzeniu, biorąc pod uwagę średnią cenę zakupu rudy żelaza w Indiach, która obejmowała nie koszty transportu faktycznie poniesione przez każdego z wymienionych producentów eksportujących, lecz „standardowy średni ważony koszt transportu” obliczony na podstawie kosztów transportu przez nich wskazanych.
- 206 W celu stwierdzenia, czy art. 6 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności jego lit. d) należy interpretować w ten sposób, że Komisja jest w celu obliczenia korzyści zobowiązana do wzięcia pod uwagę, o ile są dostępne, poszczególne ceny płacone przez każdego producenta eksportującego, czy też może obliczyć korzyść na podstawie średniej ceny obejmującej koszty transportu, co odpowiada średniej na podstawie kosztów ponoszonych przez producentów eksportujących współpracujących w dochodzeniu, należy dokonać analizy brzmienia, kontekstu i celu tego przepisu.
- 207 Na wstępie należy zauważyć, że art. 6 rozporządzenia podstawowego jest zatytułowany „Kalkulacja świadczenia [korzyści] na rzecz odbiorcy”. Pojęcie „odbiorcy”, użyte w liczbie pojedynczej, jest ponownie zawarte w zdaniu wprowadzającym ten artykuł. Ponadto jak wynika ze sformułowania „świadczenia [korzyści] na rzecz odbiorcy”, ustalenie istnienia korzyści w szczególny sposób dotyczy osoby fizycznej lub prawnej. Wynika z tego, że korzyść powinna zostać obliczona dla każdego z beneficjentów w zależności od jego sytuacji.
- 208 Następnie, jak wynika z art. 5 rozporządzenia podstawowego, art. 6 tego rozporządzenia ustanawia wytyczne dla celów obliczania kwoty subsydium w kategoriach „korzyści dla odbiorcy”. Wytyczne te odnoszą się do wkładów finansowych w formie uczestnictwa w kapitale, pożyczek, gwarancji kredytowych oraz dostarczania towarów i usług przez władze publiczne. Zgodnie z owymi wytycznymi korzyść ma miejsce wówczas, gdy konkretnie odbiorca otrzymał wkład finansowy na warunkach bardziej korzystnych niż te, do których ma dostęp na rynku.
- 209 Jeżeli chodzi w szczególności o dostawę towarów, art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego stanowi, że korzyść występuje jedynie wówczas, jeżeli „dostawa odbywa się za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia”, przy czym „odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, włączając cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży”.
- 210 Z brzmienia tego przepisu wynika, że określenie „korzyści” obejmuje porównanie i że powinno ono uwzględniać – jako że ma ono na celu ocenę odpowiedniości ceny zapłaconej w porównaniu z normalnymi warunkami rynkowymi zasadniczo w kraju dostawy – wszystkie aspekty kosztu wynikającego dla odbiorcy z odbioru towaru dostarczonego przez władze publiczne. W rzeczywistości nie może występować „korzyść” dla beneficjenta, jeżeli poprzez wkład finansowy władz publicznych znajduje się on w lepszej sytuacji niż przy braku wkładu. Zatem z przepisu tego wynika, że tak dalece, jak to możliwe, metoda stosowana przez Komisję w celu obliczenia korzyści powinna odzwierciedlać rzeczywistą korzyść przysporzoną odbiorcy.
- 211 Tymczasem należy stwierdzić, że metoda zastosowana w niniejszej sprawie przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu odbiega od tego celu. Nie umożliwia ona bowiem Komisji sprawdzenia, czy korzyść została rzeczywiście przyznana każdemu z tych producentów eksportujących i czy dany producent eksportujący znajduje się rzeczywiście w lepszej sytuacji w związku z wkładem finansowym władz publicznych niż w przypadku jego braku. Tym samym, biorąc pod uwagę każdorazowe średnie koszty transportu dla tych dwóch producentów eksportujących, Komisja nie jest w stanie wykluczyć, że jeden z nich nie uzyska korzyści, w szczególności w związku z tym, że ponoszone przez niego rzeczywiste koszty transportu niwelują wszelki zysk związany z korzystną ceną samego produktu.

- 212 Tymczasem, jak wynika z art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, jedynie w przypadku gdy wkład finansowy władz publicznych rzeczywiście przynosi korzyść producentowi eksportującemu, subsydium uważa się za zaistniałe w odniesieniu do tego producenta.
- 213 Z powyższego wynika, że art. 6 rozporządzenia podstawowego, w świetle jego brzmienia, celu i kontekstu, w który się wpisuje – w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, gdzie występuje jedynie trzech producentów eksportujących i dwóch z nich współpracowało w dochodzeniu – nie może być interpretowany w ten sposób, że umożliwia on Komisji obliczenie korzyści przyznanej każdemu z dwóch producentów eksportujących współpracujących w dochodzeniu w oparciu o średnią cenę zakupu, zawierającą koszty transportu, co odpowiada średniej na podstawie kosztów poniesionych przez tych dwóch producentów eksportujących, a nie na podstawie cen rzeczywiście poniesionych przez każdego z nich, w tym rzeczywistych kosztów ich transportu.
- 214 W tych okolicznościach należy wskazać, iż nie można wykluczyć, że takie obliczenie korzyści indywidualnej mogło doprowadzić do stwierdzenia, że spółka Jindal Saw nie otrzymała korzyści w wyniku ustanowienia rozpatrywanych ograniczeń wywozowych i tym samym że nie wystąpiło subsydium związane z owymi ograniczeniami w odniesieniu do tego producenta eksportującego, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 215 Wniosek ten nie może zostać podważony przez argumenty podniesione przez Komisję.
- 216 Dotyczy to, po pierwsze, argumentu, zgodnie z którym stosowanie użytej metody było uzasadnione koniecznością przeprowadzenia porównania ceny odniesienia ustalonej na podstawie średniej ceny z inną ceną, która powinna sama stanowić cenę średnią.
- 217 Fakt, że Komisja musiała zastosować cenę odniesienia poza Indiami zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, nie oznaczał w żaden sposób, że powinna ona była obliczyć cenę zakupu rudy żelaza w Indiach z jakiegokolwiek kopalni w Indiach.
- 218 Rozporządzenie podstawowe nie dokonuje bowiem żadnego rozróżnienia w odniesieniu do obliczania korzyści w sytuacjach, w których Komisja musi zastosować ten przepis.
- 219 W tym względzie nie może zostać uwzględniona argumentacja przedstawiona przez Komisję w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania, zgodnie z którą użycie w art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego wyrażenia „aktualne warunki” z jednej strony i „warunki istniejące” z drugiej strony, zawarte odpowiednio w art. 6 lit. d) akapit pierwszy oraz w art. 6 lit. d) akapit drugi ppkt (ii), oznaczają, że cena odniesienia nie musi odnosić się do specyficznej sytuacji producenta eksportującego, może natomiast odnosić się do warunków panujących na rynku. Sformułowania, o których mowa, dotyczą w obydwu przypadkach ceny odniesienia, która musi zostać ustalona, a nie cen płaconych przez odbiorcę wkładu finansowego, polegającego na dostawie towarów, które muszą zostać porównane z ceną odniesienia w celu dokonania oceny, czy odbiorca rzeczywiście otrzymuje lepszą cenę, od ceny, jaką mógłby uzyskać na rynku bez interwencji władz publicznych. Jednak nie wynika z tego w żadnym razie, że jedynie ceny płacone przez odbiorcę, które odzwierciedlają „aktualne warunki” lub „warunki istniejące” na rynku muszą być uwzględniane przy określaniu, czy odbiorca zapłacił cenę niższą niż odpowiednia przy nabyciu towarów dostarczanych przez władze publiczne.
- 220 Po drugie, jak wskazały skarżące, użycie w celu zbadania istnienia ewentualnej korzyści w odniesieniu do każdego producenta eksportującego rzeczywiście poniesionych przez nich kosztów transportu, które zależą od rzeczywistych kosztów logistycznych i odległości zakładów od kopalń, w których nabył on rudę żelaza, nie prowadzi do tworzenia sztucznych korzyści lub strat. W braku badanych subsydiów każdy producent eksportujący miałby bowiem taką samą korzyść lub stratę, jako że musiałby ponieść takie same koszty transportu.

- 221 Po trzecie, nie można wywieść ze sprawozdania Organu Apelacyjnego w sporze „Stany Zjednoczone – Stal węglowa – Indie” (zob. pkt 160 powyżej), że Komisja była zobowiązana do dokonania porównania na podstawie jednej średniej ceny dla indyjskich producentów eksportujących.
- 222 Przeciwnie, ze sprawozdania Organu Apelacyjnego w sporze „Stany Zjednoczone – Stal węglowa – Indie” (zob. pkt 160 powyżej) wynika, że organ dochodzeniowy musi być w stanie dostosować cenę odniesienia w celu odzwierciedlenia warunków rynkowych. W rzeczywistości bowiem we wspomnianym sporze cena odniesienia wybrana przez organ dochodzeniowy odzwierciedlała rodzaj dostawy, który dotyczył jedynie bardzo niewielu transakcji w kraju dostawy, i w związku z tym nie odzwierciedlała ogólnie stosowanych kosztów dostawy rozpatrywanego towaru. Organ Apelacyjny uznał, że w takim przypadku metoda zastosowana przez organ dochodzeniowy w celu obliczenia „korzyści” powinna umożliwić wprowadzenie dostosowań ceny referencyjnej, tak by odzwierciedlała ona koszty dostawy, które są bliższe kosztom dostawy rozpatrywanego towaru ogólnie stosowanym w kraju dostawy. Należy stwierdzić, że z powyższych stwierdzeń nie wynika nic, co nie uniemożliwiałoby Komisji w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, gdzie występowało tylko dwóch producentów eksportujących, którzy stosowali niekoniecznie ten sam sposób dostawy, ustanowienie dwóch cen referencyjnych, co pozwoliłoby jej dokonać porównania w oparciu o cenę zakupu zawierającą, w odniesieniu do każdego producenta eksportującego, faktycznie poniesione przez niego koszty transportu.
- 223 Z całości powyższych rozważań wynika, że Komisja ustaliła istnienie korzyści wynikającej z rozpatrywanych ograniczeń wywozowych w odniesieniu do spółki Jindal Saw z naruszeniem art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego.
- 224 Jak wynika z pkt 214 powyżej, w niniejszej sprawie ów błąd może doprowadzić do wniosku, że spółka Jindal Saw uzyskała korzyść w wyniku ustanowienia rozpatrywanych ograniczeń wywozowych, w sytuacji gdy taka korzyść nie wystąpiła.
- 225 Jak bowiem wynika z odpowiedzi Komisji z dnia 25 maja 2018 r. na pytania zadane przez Sąd, koszty transportu faktycznie poniesione przez spółkę Jindal Saw były przeciętnie wyższe niż te, które zostały uwzględnione przez Komisję i zawarte w obliczeniu średniej ceny zakupu rudy żelaza w Indiach. Ta różnica w kosztach transportu oznacza, że cena, za jaką spółka Jindal Saw zaopatrywała się w rudę żelaza na rynku indyjskim, była w rzeczywistości wyższa niż średnia cena zakupu przyjęta przez Komisję dla celów określenia poziomu wynagrodzenia, co miało nieuchronnie wpływ na korzyść, która mogła zostać przyznana temu producentowi eksportującemu.
- 226 W tych okolicznościach należy uznać, że ów błąd może podważyć zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia, unieważniając całokształt analizy Komisji dotyczącej istnienia subsydium, w związku z czym Komisja nie uzasadniła zgodnie z prawem swojego wniosku, wedle którego cło wyrównawcze powinno być zostać nałożone na przywóz omawianego produktu, wytwarzanego przez spółkę Jindal Saw (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, T-192/08, EU:T:2011:619, pkt 119 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 227 W związku z tym należy uwzględnić pierwsze zastrzeżenie podniesione w ramach części drugiej zarzutu czwartego, bez konieczności orzekania w przedmiocie zastrzeżeń drugiego i trzeciego tej części zarzutu, dotyczących naruszenia, odpowiednio, art. 3 pkt 2 oraz art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego, w związku z tym, że Komisja błędnie wybrała w sposób przypadkowy pewne elementy spośród kosztów dostawy spółki Jindal Saw dla celów obliczenia standardowego średniego kosztu transportu oraz art. 15 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia, w związku z tym, że Komisja ustaliła cło wyrównawcze na poziomie wyższym niż subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego

- 228 W ramach zarzutu piątego, który należy zbadać, ponieważ może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w szerszym zakresie, skarżące podnoszą, że Komisja nie oparła ustalenia wystąpienia szkody przemysłu unijnego na pozytywnych dowodach i obiektywnym badaniu. Twierdzą one, że dla celów analizy wpływu przywozu będącego przedmiotem subsydiów na ceny podobnego produktu tego przemysłu, a zwłaszcza dla celów ustalenia podcięcia cenowego rozpatrywanego produktu w stosunku do produktu podobnego tego przemysłu, Komisja nie przeprowadziła porównania cen ani na tym samym poziomie handlu, ani na odpowiednim poziomie handlu, z naruszeniem art. 8 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 229 Zdaniem skarżących wnioski wyciągnięte z obliczeń podcięcia cenowego rozpatrywanego produktu zostały wykorzystane przez Komisję do ustalenia szkody przemysłu unijnego, stwierdzenia związku przyczynowego między przywozem tego produktu a szkodą, a także do obliczenia marginesu szkody. W związku z tym, ich zdaniem, błędy popełnione przy obliczaniu podcięcia cenowego mają wpływ na owe inne elementy zaskarżonego rozporządzenia. W szczególności ustalenie marginesu szkody na zbyt wysokim poziomie skutkowałoby tym, że cło wyrównawcze określone w tym rozporządzeniu przekraczałoby cło, które byłoby wystarczające do usunięcia szkody dla wskazanego przemysłu, z naruszeniem art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego.
- 230 Komisja, wspierana przez interwenienta, kwestionuje zasadność tego zarzutu. Podnosi ona, że argumentacja skarżących jest nieprecyzyjna. Ponadto wbrew temu, co twierdzą skarżące, podcięcie cenowe zostało obliczone na podstawie porównania cen na tym samym i na odpowiednim poziomie handlu.
- 231 Komisja podkreśla, że rozporządzenie podstawowe nie określa, w jaki sposób należy obliczyć podcięcie cenowe, oraz że orzecznictwo również nie wskazuje konkretnej metody jego obliczania.
- 232 Komisja przypomina również, że wszystkie dane wykorzystane do obliczenia podcięcia cenowego zostały przedstawione przez zainteresowane strony.
- 233 Ponadto Komisja podnosi, że z rozporządzenia podstawowego w wykładni przyjętej w orzecznictwie nie wynika, by obliczenie podcięcia cenowego winno być oparte na rzeczywistych cenach, tak by uwzględnić rzeczywistą konkurencję na rynku oraz punkt widzenia klienta, jak podniosły skarżące.
- 234 Wreszcie Komisja podnosi, że w każdym wypadku podcięcie cenowe w zakresie rozpatrywanego przywozu jest tylko jednym ze wskaźników występowania istotnej szkody dla przemysłu unijnego, że ustalenia dotyczące podcięcia cenowego w przypadku drugiego indyjskiego producenta eksportującego współpracującego w toku dochodzenia nie zostały podważone i że analiza związku przyczynowego pomiędzy badanym przywozem a szkodą poniesioną przez wskazany przemysł opiera się na stwierdzeniach dotyczących nie tylko ceny, ale również wielkości, przy czym owa wielkość może sama w sobie stanowić wystarczającą podstawę dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego.
- 235 W ramach niniejszego zarzutu skarżące podnoszą konkretnie, że Komisja popełniła błędy przy obliczaniu podcięcia cenowego, co stanowi naruszenie art. 8 rozporządzenia podstawowego i ma wpływ na ważność zaskarżonego rozporządzenia.
- 236 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustalenie wystąpienia szkody dla przemysłu Unii opiera się na pozytywnych dowodach i obejmuje obiektywne badanie, po pierwsze, wielkości przywozu będącego przedmiotem subsydiów oraz wpływu tego przywozu na ceny podobnych produktów na rynku Unii, a także, po drugie, wpływu tego przywozu na wskazany przemysł.

- 237 Bardziej szczegółowo, w odniesieniu do wpływu przywozu będącego przedmiotem subsydiów na ceny, art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przewiduje obowiązek zbadania, czy w przypadku tego przywozu nie nastąpiło istotne podcięcie ceny w porównaniu z ceną podobnego produktu przemysłu unijnego lub czy ów przywóz nie prowadzi w inny sposób do istotnego obniżenia cen lub znaczącego powstrzymania wzrostu cen, który nastąpiłby w przeciwnym wypadku.
- 238 Rozporządzenie podstawowe nie zawiera definicji pojęcia podcięcia cenowego i nie określa metody jego obliczania.
- 239 Obliczenie podcięcia cenowego rozpatrywanego przywozu jest dokonywane zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego dla celów ustalenia wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł unijny w wyniku tego przywozu i jest używane, w szerszym zakresie, w celu oszacowania tej szkody i ustalenia marginesu szkody, a mianowicie poziomu usunięcia szkody. Obowiązek dokonania obiektywnej analizy wpływu przywozu będącego przedmiotem subsydium ustanowiony w art. 8 ust. 1 wymaga dokonania właściwego porównania ceny rozpatrywanego produktu z ceną podobnego produktu wskazanego przemysłu przy sprzedaży dokonywanej na terytorium Unii. W celu zapewnienia właściwego charakteru tego porównania ceny powinny zostać porównane na tym samym poziomie handlu. Porównanie dokonane między cenami uzyskiwanymi na różnych poziomach handlu, tzn. bez uwzględnienia wszystkich kosztów związanych z poziomem handlu, który należy uwzględnić, prowadzi w sposób konieczny do sztucznych wyników i nie pozwala na prawidłową ocenę szkody przemysłu unijnego. Takiego właściwe porównanie stanowi warunek zgodności z prawem obliczenia szkody tego przemysłu (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lutego 2011 r., Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods/Rada, T-122/09, nieopublikowany, EU:T:2011:46, pkt 79, 85).
- 240 Zgodnie z motywem 293 zaskarżonego rozporządzenia margines podcięcia cenowego został obliczony w niniejszej sprawie w następujący sposób:
- „Komisja ustaliła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem na podstawie danych przedłożonych przez producentów eksportujących i przemysł unijny poprzez porównanie:
- a) średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu naliczanych przez producentów unijnych klientom niepowiązanym na rynku unijnym, skorygowanych do poziomu ex-works; oraz
 - b) odnośnych średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu dokonywanego przez współpracujących producentów z Indii na rzecz pierwszego klienta niezależnego na rynku unijnym, ustalonych na podstawie kosztu, ubezpieczenia i frachtu (CIF), z odpowiednimi korektami uwzględniającymi koszty ponoszone po przywozie”.
- 241 Z motywu 382 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że ceny określone w motywie 293 lit. b) tego rozporządzenia odpowiadają cenie eksportowej, tak jak została ona określona w ramach postępowania antydumpingowego.
- 242 Ponadto w motywie 301 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uznała, iż dla rozpatrywanego produktu produkowanego przez spółkę Jindal Saw i sprzedawanego w Unii miało miejsce podcięcie cenowe na poziomie 30,9% na podstawie średniej ważonej, co oznacza, że ceny, po których produkt ten był sprzedawany w Unii przez Jindal Saw, były o 30,9% niższe od cen produktu podobnego przemysłu unijnego.
- 243 W tym kontekście motyw 293 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje, że porównanie cen zostało dokonane na tym samym poziomie handlu, tj. z uwzględnieniem ceny ex-works dla sprzedaży przemysłu unijnego i ceny CIF dla sprzedaży spółki Jindal Saw. Jednakże w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania Komisja podniosła, że w rzeczywistości w ramach tego porównania zostały wzięte pod uwagę z jednej strony, w odniesieniu do wskazanego

przemysłu, albo ceny ex-works jednostek produkcyjnych, gdy dokonywały one sprzedaży bezpośrednio niezależnym klientom, albo ceny ex-works podmiotów zajmujących się sprzedażą, a z drugiej strony, w odniesieniu do Jindal Saw, ceny CIF odpowiadające cenom eksportowym określonym w ramach równoległego postępowania antydumpingowego dla celów określenia marginesu dumpingu, przy uwzględnieniu różnych dostosowań służących między innymi wskazaniu ceny eksportowej rozpatrywanego produktu przed zaangażowaniem podmiotów zajmujących się sprzedażą Jindal Saw.

- 244 Komisja utrzymuje w tym względzie, że sprzedaż dokonywana przez podmioty zajmujące się sprzedażą przemysłu unijnego należy uznać za sprzedaż „równoznaczną z poziomem ex-works”, w związku z czym została ona prawidłowo uwzględniona jako sprzedaż ex-works produktu podobnego wskazanego przemysłu przy obliczaniu podcięcia cenowego. W związku z tym porównanie cen zostało dokonane pomiędzy cenami na tym samym poziomie handlu.
- 245 Takie stanowisko nie może zostać przyjęte.
- 246 Nawet jeśli Komisja wyjaśniła w motywie 293 zaskarżonego rozporządzenia i w trakcie rozprawy, że uwzględniła w ramach porównania ceny przemysłu unijnego na poziomie ex-works, w rzeczywistości porównała ona ceny sprzedaży na rzecz pierwszych niezależnych klientów owego przemysłu z cenami CIF spółki Jindal Saw.
- 247 Skoro więc Komisja wykorzystwała ceny sprzedaży na rzecz pierwszych niezależnych klientów w odniesieniu do produktu podobnego przemysłu Unii, wymóg porównania cen na tym samym poziomie handlu zobowiązywał ją do porównania ich – również w odniesieniu do produktów spółki Jindal Saw – z cenami sprzedaży na rzecz pierwszych niezależnych klientów.
- 248 Należy ponadto stwierdzić, że sprzedaż produktów dokonywana nie bezpośrednio przez producenta, lecz za pośrednictwem podmiotów zajmujących się sprzedażą, zakłada istnienie kosztów i marży zysku tych podmiotów, w związku z czym ceny stosowane przez nie wobec niezależnych klientów są zazwyczaj wyższe od cen stosowanych przez producentów w ramach ich sprzedaży bezpośredniej na rzecz takich nabywców. Ceny stosowane przez podmioty zajmujące się sprzedażą nie mogą być zatem zrównane z cenami stosowanymi przez producentów.
- 249 W konsekwencji dokonując w celu porównania cen stosowanych przy obliczaniu podcięcia cenowego zrównania, o którym mowa w pkt 244 powyżej, cen stosowanych przez podmioty zajmujące się sprzedażą wobec niezależnych klientów z cenami stosowanymi przez producentów w ramach ich bezpośredniej sprzedaży na rzecz takich nabywców wyłącznie w odniesieniu do produktu podobnego przemysłu Unii, Komisja uwzględniła w odniesieniu do tego produktu cenę podwyższoną, a w konsekwencji niekorzystną dla spółki Jindal Saw, która dokonywała większości sprzedaży w Unii za pośrednictwem podmiotów zajmujących się sprzedażą i której sytuacja różniła się w tym względzie od sytuacji innego producenta eksportującego współpracującego w ramach dochodzenia.
- 250 Ponadto, wbrew temu, co utrzymuje Komisja, z wyroku z dnia 30 listopada 2011 r., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada i Komisja (T-107/08, EU:T:2011:704) nie wynika, by w odniesieniu do rozpatrywanego produktu była ona zobowiązana do uwzględnienia cen na poziomie dopuszczenia do swobodnego obrotu, co odpowiadałoby w niniejszej sprawie cenie CIF dla produktów indyjskich producentów eksportujących.
- 251 W istocie, jak wynika z pkt 62 i 63 tego wyroku, w owej sprawie Sąd uznał, że ceny stosowane dla celów obliczania podcięcia cenowego powinny być cenami negocjowanymi z niezależnymi klientami, a mianowicie cenami, które mogły zostać uwzględnione przez nich dla celów podjęcia decyzji, czy kupić oni produkty przemysłu unijnego, czy też produkty producentów eksportujących, a nie cenami na etapie pośrednim.

- 252 Z powyższych rozważań wynika, że ponieważ dla celów określenia ceny produktu podobnego przemysłu unijnego Komisja wzięła pod uwagę ceny sprzedaży stosowane przez podmioty zajmujące się sprzedażą powiązane z głównym producentem w Unii, zaś przy określaniu ceny rozpatrywanego produktu wytwarzanego przez Jindal Saw nie uwzględniła ceny sprzedaży podmiotów zajmujących się sprzedażą tej spółki, nie można uznać, że obliczenie podcięcia cenowego zostało dokonane poprzez porównanie cen na tym samym poziomie handlu.
- 253 Tymczasem, jak wynika z pkt 239 powyżej, porównanie cen na tym samym poziomie handlu stanowi warunek zgodności z prawem obliczenia podcięcia cenowego danego produktu. W związku z tym obliczenie podcięcia cenowego, takie jak przeprowadzone przez Komisję w ramach zaskarżonego rozporządzenia, należy uznać za sprzeczne z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- 254 W konsekwencji zakwestionowanie przez skarżące obliczenia podcięcia cenowego w zakresie dotyczącym produktów spółki Jindal Saw jest zasadne.
- 255 Z powyższych rozważań wynika, że błąd popełniony przez Komisję w ramach obliczania podcięcia cenowego rozpatrywanego produktu w odniesieniu do produktów spółki Jindal Saw doprowadził do przyjęcia podcięcia cenowego, którego znaczenie, a nawet istnienie, nie zostało ustalone w sposób prawidłowy.
- 256 Tymczasem w motywie 338 zaskarżonego rozporządzenia Komisja podkreśliła wagę, jaką nadaje istnieniu podcięcia cenowego. W motywach 339 i 340 tego rozporządzenia Komisja uznała, że sprzedaż rozpatrywanego produktu po cenach znacznie niższych niż ceny stosowane przez przemysł unijny, mając na uwadze podcięcie cenowe wynoszące ponad 30%, wyjaśniał z jednej strony wzrost wielkości sprzedaży i udziałów w rynku tego produktu, a z drugiej strony brak możliwości zwiększenia wielkości sprzedaży na rynku unijnym przez przemysł unijny do poziomu, który umożliwiłaby zapewnienie stabilnego zysku. We wskazanym motywie 340 Komisja stwierdziła ponadto, że przywóz po cenach znacznie niższych od cen wskazanego przemysłu znacząco zaniżył ceny na rynku unijnym i uniemożliwił z tego względu podwyżki cen, które nastąpiłyby, gdyby przywóz ów nie miał miejsca, oraz doszła do wniosku, że zaistniała zbieżność w czasie między owym przywozem po cenach znacznie niższych od cen przemysłu unijnego a szkodą poniesioną przez ów przemysł.
- 257 Z motywów zaskarżonego rozporządzenia wskazanych w pkt 256 powyżej wynika, że podcięcie cenowe obliczone w tym rozporządzeniu stanowiło podstawę stwierdzenia, że przywóz rozpatrywanego produktu spowodował szkodę dla przemysłu unijnego. Tymczasem zgodnie z art. 1 ust. 1 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego istnienie związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł Unii stanowi warunek konieczny dla nałożenia cła wyrównawczego.
- 258 Ponadto, jak twierdzą skarżące w ramach zastrzeżenia trzeciego niniejszej części zarzutu, nie można wykluczyć, że gdyby podcięcie cenowe zostało obliczone prawidłowo, margines szkody przemysłu unijnego zostałby ustalony na poziomie niższym od stawek subsydium. W tej sytuacji, zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego, wysokość cła wyrównawczego powinna być ograniczona do stawki, która jest wystarczająca do usunięcia tej szkody.
- 259 Tak więc niniejszy zarzut, który należy uwzględnić, dotyczy ocen stanowiących niezbędną podstawę nałożenia cła wyrównawczego na przywóz rozpatrywanego produktu wytwarzanego przez spółkę Jindal Saw, a zatem należy stwierdzić nieważność tego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy tej spółki, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 226 powyżej, bez konieczności badania zarzutu szóstego.

W przedmiocie kosztów

- 260 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżących obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące.
- 261 Zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 tego przepisu pokryje własne koszty. W okolicznościach niniejszego sporu należy postanowić, że interwenient pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/387 z dnia 17 marca 2016 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii w zakresie dotyczącym spółki Jindal Saw Ltd.**
- 2) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Jindal Saw i Jindal Saw Italia SpA.**
- 3) **Saint-Gobain Pam pokrywa własne koszty.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 kwietnia 2019 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Postępowanie i żądania stron	4
Co do prawa.....	5
W przedmiocie dopuszczalności uwag z dnia 18 października 2017 r.	5
Co do istoty	8
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 10 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony	9
W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 30 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz prawa do obrony.....	10
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego	14
– W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej zastosowania błędnego kryterium prawnego dla celów stwierdzenia wystąpienia czynności „powierzenia” oraz oczywistych błędów w ocenie	14
– W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej pomylenia, przy stosowaniu art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, pojęć „wkładu finansowego” w rozumieniu tego przepisu i „korzyści” w rozumieniu pkt 2 tego artykułu	20
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego	22
– W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej braku szczególnego charakteru subsydium polegającego na dostawie rud żelaza.....	22
– W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej braku szczególnego charakteru subsydium w postaci podatku eksportowego od rudy żelaza	24
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 3 pkt 2, art. 6 lit. d) i art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego	24
– W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia art. 3 pkt 2 i art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego	25
– W przedmiocie drugiej części zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia art. 3 pkt 2 i art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji art. 15 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia ..	27
W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego	32
W przedmiocie kosztów	36